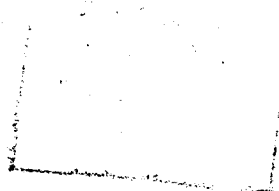

UDENRIGSMINISTERIET
 DEPARTEMENTET FOR UDENRIGSØKONOMI
 Markedsafdelingen

Folketingssekretariatet.

STORMGADE 10
 1470 KØBENHAVN K.
 TELEFON. (01) 12 28 25

60x1 PHLAG M.1. NR 400.C.2-0
(BØDES ANFØRT VED BESVARELSE)

DATE 7. januar 1976

MODT 7 JAN 1976

./.

Til fordeling blandt medlemmerne af folketingets
 markedsudvalg og disses stedfortrædere fremsendes
 hoslagt i 60 eksemplarer en oversættelse til dansk
 af statsminister Tindemans' rapport om Den europæ-
 iske Union.

P.M.V.
 E.B.

J. Dahl-Hansen
JOHANNES DAHL-HANSEN

UDENRIGSMINISTERIET
DEPARTEMENTET FOR UDENRIGSØKONOMI
Markedsafdelingen

Til
medlemmerne af folketingets
markedsudvalg og disses
stedfortrædere

STORMGADE 10
1470 KØBENHAVN K
TELEFON (01) 12 48 25

1 BILAG M.l. NR 400.C.2-0
(BEDES ANFØRT VED BESVARELSE)

DATE 7. januar 1976

./.
Hoslagt fremsendes til medlemmernes underretning en oversættelse til dansk af statsminister Tindemans' rapport om Den europæiske Union.

Per Nisgaard

X-X
X O V E R S Æ T T E L S E X
X
X-X

RAPPORT OM DEN EUROPÆISKE UNION
=====

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
<u>Kapitel I. EN FÆLLES VISION AF EUROPA</u>	
A. Europa af i dag	1
B. Den europæiske Union	7
<u>Kapitel II. EUROPA I EN VERDENSSAMMENHÆNG</u>	11
A. Et enkelt beslutningscenter	11
B. Henimod en fælles politik over for tredjelande	14
C. Umiddelbare, konkrete aktioner	15
<u>Kapitel III. EUROPA I ØKONOMISK OG SOCIALT PERSPEKTIV</u>	26
A. Den økonomiske og monetære politik	27
B. Politikken i enkelte sektorer	37
C. Social- og regionalpolitik	42
<u>Kapitel IV. MÆNNESKETS EUROPA</u>	48
A. Beskyttelse af rettigheder	49
B. De ydre tegn på vor solidaritet	52
<u>Kapitel V. STYRKELSE AF INSTITUTIONERNE</u>	56
A. Parlamentet	57
B. Det europæiske Råd	59
C. Rådet	61
D. Kommissionen	63
E. Domstolen	64
F. De fælles organer	66
G. Delegering af de udøvende beføjelser	68
<u>Kapitel VI. SAMLET KONKLUSION</u>	72

Leo Tindemans

1000 Bruxelles, den 29. december 1975.

Rue de la Loi 16

Gennart af det brev, som hr. Leo Tindemans har tilstillet sine kolleger
i Det europæiske Råd.

Under den konference, der fandt sted i Paris den 10. og 11. december 1974 mellem stats- eller regeringscheferne i De europæiske Fællesskabers medlemsstater, overdrog De mig den opgave at definere, hvad der måtte forstås ved begrebet "Den europæiske Union".

Under udførelsen af dette hverv har jeg naturligvis taget hensyn til de redegørelser, der er blevet udarbejdet af Europa-Parlamentet, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og Domstolen, men også til de synspunkter, som jeg i det forløbne år har gjort mig bekendt med hos Dem, hos medlemmerne af Deres regering og hos de bærende kræfter i vore forskellige stater.

Under mine talrige kontakter er en selvmodsigelse blevet mig påfaldende.

Således er nogle af den opfattelse, at tidspunktet for at udarbejde en rapport om Den europæiske Union er særlig dårligt valgt, eftersom den europæiske idé undergår en krise, og den halvfærdige europæiske bygning vakler. Hertil kommer en følelse af, at den økonomiske tilbagegang har vedværet i vore medlemsstater i hele 1975, uden at der er blevet planlagt nogen fællesaktion af virkelig betydning for at bekæmpe lavkonjunkturer og ledigheden.

Men samtidig har næsten alle mine samtalepartnere bekræftet -- hvilket er en kendsgerning af stor betydning --, at de ikke forestiller sig en bedre fremtid for deres land end gennem opbygningen af Europa: virkeliggørelse af denne målsætning ser de alene i en styrkelse af Fællesskabet.

I denne forbindelse er der en tydelig uoverensstemmelse mellem den offentlige mening og den politiske ledelse i landene.

Den offentlige mening afslører dyb skepsis, når den foretager en vurdering af viljen til at skabe en virkelig europæisk Union og til på europæisk plan at løse øjeblikkets egentlige problemer. Den udtrykker ønske om at se ting blive virkeliggjort og anklager lederne for mangel på politisk vilje.

For mig er konklusionen utvetydig: hvis man vil bevare, hvad der er blevet opnået ved traktaterne og påtage sig nye opgaver, må medlemsstaterne enes om nye målsætninger.

At indsatsen på dette plan er af politisk art, kan ikke bestrides.

Derfor har jeg med vilje undladt at udarbejde en rapport, der delvis giver sig ud for at være den fremtidige europæiske Unions forfatning. Ej heller har jeg villet beskrive, hvad det ideelle Europa burde være, selv om jeg personligt er overbevist om, at Europa kun får sin virkelige betydning, såfremt det bevæger sig i føderalistisk retning.

Krisen i Europa er så alvorlig, at vi ufortøvet må redde, hvad der er blevet virkeliggjort, og på dette grundlag indlede en energisk aktion for at gennemføre et betydningsfuldt skridt fremad.

Jeg har måttet foretage et vanskeligt valg. Mine forslag angår ikke direkte slutfasen i den europæiske udvikling. De skitserer de mål og de midler, der kan tilføre Europa ny livskraft og gøre det muligt at komme ud af den nuværende dødvande.

Mit valg er baseret på den overbevisning, at ethvert andet skridt for øjeblikket enten ville være uværdigt for vor tro på Europa eller ved sin utydelige karakter under de nuværende forhold ville miste enhver tiltro hos de styrende.

Derfor er der blevet valgt en fremgangsmåde, der er realistisk, og som endnu kan bringes i anvendelse.

Den europæiske Union er for mig en ny fase i bevægelsen henimod den forening af Europa, der kun kan fremstå som resultat af en vedvarende proces. Derfor er det vanskeligt allerede på nuværende tidspunkt at fastsætte endemålet for Den europæiske Union. Den vil kun kunne virkeliggøre sine mål ved hjælp af institutioner, som er tilpasset de nye krav. Det er således gennem styrkede og forbedrede institutioner, at Unionen i stadig højere grad vil kunne udtrykke sin egen dynamik. I den henseende vil et Europa-Parlament, der er direkte valgt, spille en afgørende rolle for Unionens udvikling. Endelig er jeg overbevist om, at det er nødvendigt i 1980 at vurdere det, vi har gennemført, med henblik på at åbne nye perspektiver og gøre nye fremskridt.

Det er den slutning, som jeg efter moden overvejelse har draget.

I denne sammenhæng skal forslagene i min rapport gøre det muligt for os at overvinde den nuværende krise, at forbedre institutionernes funktion, at præcisere de politiske valgmuligheder af i går og i dag og at opstille de fremtidige. Dette er efter min opfattelse øjeblikkets vigtigste opgave.

Hvis vi har held med os i vort forehavende, vil den europæiske idé være bevaret for stedse og vore folks fremtid dermed sikret.

Ligesom det overvældende flertal af vore medborgere er jeg fortsat dybt overbevist om, at kun en fælles politik i hovedparten af sektorerne virkelig kan sikre vor udvikling.

Bestræbelserne på at nå til en fælles holdning over for de store internationale problemer af politisk art og til samordning vedrørende sikkerhed er forudsætninger for vor politik, der tager sigte på at bevare vor identitet. For Europa danner disse bestræbelser det uundværlige grundlag for skabelsen af en bedre verden.

Meningen med Den europæiske Union må være at overvinde århundredgamle modsætningsforhold, der ofte er blevet kunstigt vedligeholdt, mellem nationalstaterne, at opbygge et mere menneskeligt samfund, hvor der ved siden af den gensidige respekt for det nationale og kulturelle særpræg bliver lagt større vægt på det, der forener os, end på det, som skiller.

Et sådant Europa kan give alle nyt håb, og det vil betyde en fornyet indsats med ideelt islæt og af rigt indhold.

Den drøftelse af min rapport, som Det europæiske Råd måtte ønske at føre, bør udmunde i en forpligtelse til ved egnede beslutninger at gennemføre den kvalitetsændring, der er karakteristisk for Den europæiske Union.

Jeg er overbevist om, at De efter en nøje gennemgang af denne rapport kan gå ind for dens mål og bidrage til opfyldelsen heraf.

A. Europa af i dag

Hvorfor har den europæiske idé mistet meget af sin oprindelige styrke og appel? For mit eget vedkommende tror jeg, at den europæiske offentlighed i årenes løb har mistet en ledetråd: vore landes samstemmende opfattelse af, hvorfor vi må iværksætte dette fælles værk, og det særpræg, som vi vil give det. Det er først og fremmest denne fælles vision, som må genskabes, hvis vi vil opbygge Den europæiske Union.

Den europæiske borger opfatter ikke i 1975 motiverne til den europæiske opbygning på nøjagtig samme måde som i 1950. Den europæiske idé er delvis offer for sin egen succes: forsoningen mellem lande, der tidligere var fjender, den økonomiske velstand som følge af det udvidede marked, afspændingen, der træder i stedet for den kolde krig, bl.a. takket være vort sammenhold, alt dette forekommer at være opnået og synes således ikke at kræve ny indsats. Europa af i dag er dagligdagens Europa; det synes at have tabt sin eventyrglans.

Vore befolkninger er optaget af nye problemer og værdier, som traktaterne ikke taler ret meget om; de konstaterer, at den politiske union ikke automatisk udspringer af økonomisk integration; alt for talrige ufrugtbare debatter stiller spørgsmål ved troværdigheden og aktualiteten af det fælles forehavende: i den forstand er den europæiske idé også offer for sin mangel på succes.

Med denne indstilling hos befolkningerne er vi kommet ind i en krise, som har udsat os for en inflationsvækst og en ledighedsprocent, som den rullelevende generation aldrig har kendt. Det er derfor intet under, at Fællesskabet går i opløsning, fordi der sker en overalt mærkbar genfødsel af snævert nationale interesser. Hertil kommer, at dette Fællesskab i sin øjeblikkelige skikkelse er ude af ligevægt: på visse områder har det fået overdraget en betydelig kompetence, hvorimod der på visse andre intet eller næsten intet er sket. Og dette har ofte skyldtes, at vore medlemsstater var for svage til at gøre en ny indsats: afspejler den europæiske skrøbelighed ikke også vore medlemsstaters afmagt?

Et uafsluttet bygningsværk kan ikke trodse tiden: det må fuldføres, ellers styrter det sammen. Det er i dag de resultater, der allerede er opnået inden for Fællesskabet, som står på spil.

Og dog er europæerne dybt knyttet til den gensidige tilnærmelse mellem vore befolkninger, således som den gradvis er kommet til udtryk i Paris- og Romtraktaterne, først for seks, dernæst for ni. De er endog af den opfattelse, at tilnærmelsen sker af sig selv, og beklager, at virkningerne ikke i højere grad lader sig mærke i den daglige tilværelse. En tilbagevenden til den nationale egoisme og de nationale skrænker, til de modsætningsforhold, som ofte har været følgen, vil blive mødt med en dyb følelse af historisk nederlag, af tilintetgørelse af en hel europæisk generations bestrebelse.

For at give denne udbredte vilje til indbyrdes tilnærmelse sit politiske perspektiv - der alene muliggør handling - må Europa på ny have sin plads som et af de vigtigste problemer i den offentlige bevidsthed, og det må sikres, at det er i centrum for morgendagens politiske debat. Vi må lytte til vore befolkninger. Hvad vil europæerne? Hvad forventer de af et forenet Europa?

1. En stemme over for den øvrige verden

Under mine besøg har det slået mig, at jeg overalt har mødt den følelse, at vi er sårbare og afmægtige. Dette er i den nutidige historie en ny erfaring for vore befolkninger. Den ulige fordeling af rigdommene truer stabiliteten i det verdensøkonomiske system, udtømmingen af råstoffer hviler tungt over industri-samfundets fremtid, og internationaliseringen af det økonomiske liv forøger vort produktionssystem's afhængighed. Vore medlemsstater synes meget svage til at tage disse udfordringer op. Med hvilken vægt kan enkeltstemmer endnu tale, når det ikke drejer sig om supermagter?

Imidlertid er der en stærk vilje til at yde en aktiv indsats. Et bevis herpå er de et hundrede tusind unge europæere, der virker inden for rammerne af samarbejdsprogrammer over hele verden. Vore befolkninger er vidende om, at de ejer visse værdier, som har haft en uvurderlig betydning for civilisationens udvikling. Hvorfor skulle vi ophøre med at udbrede vore tanker, således som vi

stedse har gjort det? Hvem af os er ikke blevet overrasket ved at se, i hvor høj grad den europæiske identitet synes indlysende for mange af vore forhandlingspartnere fra tredjelande? Det er ikke kun indefra, der lyder en opfordring til de europæiske lande om at forene sig.

Vore befolkninger forventer, at Den europæiske Union taler med Europas stjerne, hvor det er nødvendigt, og når man forventer det. Vor fælles aktion skal effektivt forsvare vore retmæssige interesser, den skal skabe grundlaget for en virkelig sikkerhed i en mere retfærdig verden, den skal skaffe os del i den dialog mellem grupper, der efter alt at dømme er det nye kendetegn for det internationale liv. Hvordan kan man forlige disse krav i verden af i dag, hvis man ikke slutter sig sammen?

Europa må undgå den isolation, den fordybelse i sig selv, der placerer det uden for historien, men samtidig må det også undgå den underkastelse, den snævre afhængighed, der hindrer det i at udtrykke sit synspunkt. Det må genfinde en vis magt over sin egen skæbne. Det må skabe en samfundstype, der er særegen for os, og som afspejler de værdier, der både er vore befolkningers arv og deres fælles værk.

2. Et nyt samfund

Vi føler alle, at vort samfund befinder sig i en tilstand af urolig afventen og af gennemgribende kritik, der varsler store ændringer. Nye værdiskalaer, der undertiden er modstridende, gør sig gældende inden for alle områder af samfundet. Det er den nulevende generations opgave at finde frem til at positionere det industrielle samfund, som holder de grundlæggende værdier for vor civilisation i

hævd, og som forliger de individuelle og de kollektive rettigheder. Såfremt det mislykkes for os, kommer vore demokratier i fare, og vore børn arver et samfund i forfald.

Skønt der undertiden er radikale afvigelser i de løsninger, der slås til lyd for, er der dog et mindstemål af enighed mellem de europæiske demokratiske kræfter om arten af de ændringer, der kræves. Der er brug for en ny type økonomisk vækst, som i højere grad tager hensyn til livskvaliteten og det fysiske og menneskelige miljø, og som bedre forliger de økonomiske og sociale endemål - en vækst, der er rettet mod højt specialiserede aktiviteter, som gør udstrakt brug af den sagkundskab, der er til rådighed i Europa, af evnen til at tilrettelægge og lede på de mest avancerede og mest komplicerede områder af den menneskelige virksomhed, en vækst, som er vor særlige styrke i den internationale økonomi: Europas "grå guld". Og endelig udvikling af det personlige ansvar hos den enkelte i erhvervslivet og i social sammenhang gennem medarbejdernes deltagelse i beslutningsprocesserne og kontrollen med virksomhederne eller deres andel i udbyttet, gennem en større frihed i arbejdets tilrettelæggelse og ved større gennemsigthed, decentralisering og samråd i den offentlige forvaltning.

Vore befolkninger forventer af Den europæiske Union, at den danner ramme om og begunstiger den udvikling, som forudses for vort samfund, at den opvejer de nationale strukturers svækkelse med en ny myndighed, at den iværksætter de reformer og de kontrolforanstaltninger, som det ofte er umuligt at gennemføre på den enkelte stats niveau, og at den giver den faktiske solidaritet

mellem vore landes erhvervsliv, mellem deres økonomi og mellem deres sociale forhold en organisk form. Europa kan og skal identificere sig med en samordnet og bedre kontrolleret stræben efter det fælles velfærd, med en nyorientering af de økonomiske ressourcer mod den kollektive nytte, med formindskelse af de regionale og sociale uligheder samt med decentralisering af den besluttede myndighed og delagtiggørelse i beslutningsprocessen. Vi har da skabt en ny type samfund, et Europa, der er mere demokratisk, mere solidarisk, og som tager større hensyn til individet.

3. En konkret solidaritet

Den offentlige mening ønsker ikke et teknokratisk Europa. Den europæiske Union må være mærkbar og nærværende i den enkelte borgers dagligdag. Den må komme til udtryk i uddannelse og kultur, i oplysning og kommunikation, i ungdomsarbejde og fritidsudfoldelser. Den må beskytte den enkeltes rettigheder og udbygge demokratiet gennem samspillet mellem de institutioner, hvis berettigelse udspringer af vore befolkningers ønsker. Den forestilling, man gør sig om Europa, må svare til Unionens motivationer og muligheder, den må indadtil og udadtil vise vore befolkningers solidaritet og vort samfunds værdier. Jeg er overbevist om, at dette Europa, fremskridtets Europa, hverken vil savne stykke eller appel.

B. Den europæiske Union

Det hovedsigte, der blev valgt af Europas fædre, og som er nedfaldet i Rom- og Paris-traktaterne, var en stadig tættere union mellem vore befolkninger. Dette hovedsigte er stadigvæk vort. Over for vort samfunds indre og ydre udfordringer, som hele Europa føler, har først seks lande, dernæst ni, besluttet at handle ved at forene deres aktion.

Ved konferencerne i Paris i 1972 og 1974 blev Den europæiske Union valgt som redskab for denne aktion i den europæiske opbygnings nuværende fase.

Eftersom der i dag ikke er en klar opfattelse af Den europæiske Unions mål og indhold, er det vore regerings første opgave i Det europæiske Råd at præcisere rækkevidden og følgerne af dette valg. Det er således Det europæiske Råds afgørelse, der nu må definere det almindelige perspektiv for det fælles forehavende i unionsfasen. Når unionsopbygningen har fået sin egen dynamik, må alle de ændringer, der gradvis er blevet bibragt den europæiske opbygning, stadfæstes i en retsakt.

Efter at have ført rådslagninger i alle vore lande stiller jeg for min del det forslag, at Det europæiske Råd definerer Den europæiske Unions forskellige elementer således:

1. Den europæiske Union indebærer, at vi optræder som en enhed over for den øvrige verden. Vor optræden må være fælles på alle vigtige områder i vore forbindelser med tredjelande, hvad enten det drejer sig om udenrigspolitik, sikkerhed, økonomiske forbindelser eller samarbejde. Den skal sigte mod at forsvare vore interesser, men også at stille vor fælles styrke i rettens og retfærdighedens tjeneste i debatten om verdensproblemerne.
2. Den europæiske Union anerkender, at vore medlemsstaters økonomiske fremgang er gensidigt afhængig og drager konsekvenserne heraf: en fælles politik på det økonomiske og monetære område til forvaltning af denne fremgang, en fælles politik inden for industri og landbrug, energi og forskning, således at fremtiden kan sikres.
3. Den europæiske Union kræver, at solidariteten mellem vore befolkninger er faktisk og effektiv. Regionalpolitikken skal afhjælpe de udviklingsmæssige uligheder og råde bod på følgerne af centraliseringen i industrisamfundene. Aktioner på det sociale område skal formindske de indkomstmæssige uligheder, og de skal orientere samfundet mod strukturer, der er mere retfærdige og mere menneskelige.
4. Den europæiske Union skal give sig konkret udtryk i borgernes hverdag. Den skal bidrage til at beskytte deres rettigheder og forbedre rammen om deres tilværelse.
5. For at Den europæiske Union kan udføre disse opgaver, skal den udstyres med institutioner, der har de nødvendige beføjelser til at definere en fælles politisk vision, der omfatter alle, og som er sammenhængende; den skal have den effektivitet, der kræves til handling, og den nødver-

dige adkomst til demokratisk kontrol. Princippet om lighed mellem alle vore medlemsstater skal fortsat overholdes i Unionen derved, at hver stat har ret til at deltage i de politiske afgørelser.

6. Den europæiske Union skal opbygges gradvis ligesom Fællesskabet, hvis sigte den viderefører, og hvis resultater den sikrer. For at den europæiske opbygning kan videreføres ufortøvet, og for at tiltroen til den kan øges, skal Unionen indledningsvis baseres på en politisk forpligtelse fra medlemsstaterne, der på forskellige områder iværksætter konkrete foranstaltninger, som er udvalgt efter deres betydning og udsigt til heldig gennemførelse.

Ovennævnte forskellige aspekter af Den europæiske Union er snævert forbundne. Udviklingen af Unionens forbindelser med tredjelande kan kun ske, såfremt der foregår en parallel udvikling af den fælles politik på det indre plan, og begge kan kun virkeliggøres ved en konsolidering af de fælles institutioners beføjelser og effektivitet. I dette store perspektiv hænger alt nøje sammen, og det er summen af de parallelt gennemførte fremskridt, der udgør den kvalitetsmæssige ændring, som svarer til Den europæiske Union. På de følgende sider i denne rapport vil der for hvert af de nævnte områder ske en gennemgang af målsætningen og de første konkrete foranstaltninger, som det er nødvendigt og muligt at iværksætte.

Det generelle synspunkt, som jeg foreslår, at Det europæiske Råd vedtager, skal tjene som retningslinje for bestræbelserne med henblik på den europæiske opbygning. Den således udtrykte vilje hos vore medlems-

stater støtter sig på den offentlige menings stærke bevæggrunde og kan give denne offentlighed en ledetråd for vor fælles aktion.

De politiske følger af dette valg må vurderes nøje. Det indebærer overdragelse af kompetence til fælles organer. Det indebærer overførsel af ressourcer fra gunstigt stillede områder til mindre gunstigt stillede områder. Det indebærer forpligtelser, der ganske vist påtages frivilligt, men som dernæst opfyldes uden forbehold. Dette er prisen for Unionen. Men hvad ville til gengæld være prisen for manglende handling? Fællesskabets opløsning, enkeltstemmer, der ofte ikke høres i verdensdebatten, stadig mindre herredømme over egen skæbne, et Europa uden overbevisning og uden fremtid.

Kapitel II. EUROPA I EN VERDENSSAMMENHÆNG.

Vore staters bevæggrunde til en samlet optræden over for verdensproblemerne er objektivt set overbevisende: de er affødt af styrkeforholdet og problemernes omfang. Rent subjektivt fornemmer vore befolkninger det stærkt, idet nemlig vor sårbarhed og vor relative magtesløshed står enhver klar. Disse to faktorer i forening bevirker, at forholdet til omverdenen er et af de væsentligste motiver til den europæiske opbygning. Denne opbygning kræver, at Den europæiske Union har en udenrigspolitik.

A. Et enkelt beslutningscenter.

Hvis vi gennemgår vore aktionsmuligheder over for den øvrige verden, må vi tage vort udgangspunkt i en indlysende kendsgerning, nemlig den voksende gensidige påvirkning mellem sektorerne i den internationale aktivitet.

Set i det perspektiv, som er beskrevet i foregående kapitel, bør Den europæiske Union beskæftige sig ikke alene med udenrigspolitik i traditionel forstand, indbefattet sikkerhedsaspektet, ikke blot told- og handelspolitik, som allerede i medfør af Rom-traktaten er fælles, men også med samtlige økonomiske forbindelser udadtil. Den traditionelle skelnen, som diplomatiet opretholder på dette område, giver mindre og mindre mening i verden af i dag. Den seneste internationale udvikling viser, at alle økonomiske, industrielle, finansielle og handelsmæssige spørgsmål for fremtiden vil blive taget op ved forhandlinger af klar politisk karakter.

Havde Den europæiske Union ikke midler til at dække alle aspekter i forholdet til omverdenen, ville den ikke være sin opgave voksen. Unionen må have en vision og et aktionsområde, der er altemfattende og sammenhængende. Jeg foreslår, at Det europæiske Råd nu træffer følgende beslutninger :

- a) der gøres en ende på den skelnen, som endnu i dag består mellem de ministerrådet, der beskæftiger sig med det politiske samarbejde, og de ministerrådet, der beskæftiger sig med spørgsmål. som omfattes af traktaterne : for at kunne anlægge en politisk linje må ministrene i Rådet kunne tage alle sider af problemerne op til overvejelse.
- b) Unionens institutioner kan drejfte alle problemer, så snart de berører europæiske interesser og dermed kommer ind under Unionens kompetence.

Ekstistensen af ét enkelt beslutningscenter betyder ikke, at der må ske en sammenblanding af de aktiviteter, som for øjeblikket dels hører under Fællesskabet, dels under det politiske samarbejde. Selve problemernes art medfører ikke, at de alle behandles efter samme fremgangsmåde. Den uundværlige sammenheng i optreden kræver derimod, at forskellige aspekter af de ofte komplicerede problemer, som Den europæiske Union får til behandling, i det mindste på ministerplan har mulighed for at blive behandlet under ét af de samme personer og på samme sted.

I denne sammenhæng foreslår jeg, at medlemsstaternes politiske forpligtelse, der er grundlaget for det politiske samarbejde, omdannes til en juridisk forpligtelse. En meget kortfattet protokol, der indeholder stk. 11 fra Københavnsrapporten^{x)}, skulle kunne give Rådet befejlsler og dermed klarlægge den juridiske ramme, hvori det skal arbejde.

Det vil ikke volde særlige problemer at udvikle nye politiske retningslinjer på grundlag af traktaterne : de bestemmelser, der forener os, er klare, og der findes mange fortilfælde. Det samme gælder ikke emner, som traktaterne ikke dækker. Her må mekanismen for fremtidige udviklinger fastlægges.

.../...

x) Her følger ordlyden af det pågældende afsnit :

"Regeringerne vil føre rådslagninger om alle vigtige spørgsmål vedrørende udenrigssærligheder og vil udarbejde prioritædinger under iagttagelse af følgende kriterier :

- Rådslagningerne har til formål at nå frem til en fælles politik i konkrete tilfælde;
- Emnerne bør vedrøre Europas interesser, enten inden for Europa eller hvor en fælles stillingtagen er nødvendig eller ønskelig.

For så vidt angår disse spørgsmål, forpligter enhver stat sig til generelt ikke at fortlægge sin egen holdning definitivt uden at have rådspurgt sine partnere inden for rammerne af det politiske samarbejde."

B. Håndled en fælles politik over for tredjelande.

For den del af forbindelserne med tredjelande, som ikke omfattes af traktaterne, anvender De Ni i dag et koordineringssystem for deres politik, som i de seneste år til stadighed er blevet udbygget og har givet markant gode resultater. Inden for rammerne af Den europæiske Union ville dette system dog ikke være tilstrækkeligt. I dens mekanisme er udtrykkeligt indbygget en mulighed for fiasko, nemlig muligheden for at følge forskellige politiske retningslinjer, såfremt koordineringen ikke har ført til noget. Den europæiske identitet vil ikke blive accepteret af den øvrige verden, såfremt de europæiske stater optræder snart samlet, snart hver for sig.

Den europæiske Union indebærer naturligvis, at de europæiske stater altid optræder samlet inden for de områder, Unionen dækker, ellers ville betegnelsen være meningsløs. Den koordinering af landenes politik, der har været værdifuld i en overgangsperiode, bør derfor gradvis give plads for en fælles politik, hvilket vil sige, at vore stater sammen må kunne definere en politik og optræde samlet inden for rammerne af Den europæiske Union.

I kapitel V i denne rapport præciseres de europæiske institutioners respektive rolle i forbindelse med formulering og gennemførelse af en fælles politik over for tredjelande. Det er nok her at nævne, at Det europæiske Råd har en væsentlig rolle at spille ved fastlæggelsen af de generelle retningslinjer, der er affødt af en global politisk vision, uden hvilken en fælles politik ikke er mulig. Selve den politiske beslutning, der betegner de generelle retningslinjers tilpasning til dagligdagens realiteter, tilkommer Rådet.

Den væsentlige forskel mellem koordineringen af varierende former for politik, således som den praktiseres for øjeblikket, og den fælles politik over for tredjelande, der er karakteristisk for Unionen, ligger ikke i den anvendte fremgangsmåde eller den kompetente institution. Forskellen ligger i forpligtelsen til at nå frem til et fælles standpunkt. Staterne forpligter sig til at fastlægge de store retningslinjer for deres politik i Det europæiske Råd. På dette grundlag er Rådet forpligtet til at nå frem til en fælles afgørelse om de enkelte punkter. Dette indebærer naturligvis, at mindretallets synspunkter må tilpasses flertallets efter endt debat.

Som den nødvendige tilskyndelse til en dynamisk udvikling af Den europæiske Union må vore stater nu forpligte sig politisk til at føre en fælles politik over for tredjelande på en række bestemte områder, der vælges efter deres betydning og deres praktiske muligheder for realisering. Under Unionens videre udvikling skal den politiske forpligtelse udvides til at omfatte alle væsentlige elementer i vore forbindelser med tredjelande.

C. Umiddelbare, konkrete aktioner.

Den europæiske Union må ved fastlæggelsen af sine forbindelser med tredjelande både tage fat på de store problemer i en verdenssammenhæng og sådanne, der opstår inden for det område, Unionen er en del af. Vor opmærksomhed bør i første række være rettet mod fire af de nævnte problemer på grund af deres fundamentale betydning :

- en ny økonomisk verdensorden;
- forholdet Europa - De forenede Stater;
- sikkerhed;
- kriser der opstår i de lande, der grænser umiddelbart op til Europa.

I forbindelse med så komplicerede problemer er det umundgæligt, at visse beslutninger falder ind under traktatens procedurer, andre ikke. I tilfælde af sammenfald af kompetence skal den fælles politik samtidig anvende traktatens procedurer og den procedure, der følger af medlemsstaternes ovenfor beskrevne politiske forpligtelse.

1. En ny økonomisk verdensorden.

Vores forbindelse med den tredje verden er og vil vedblivende være domineret af problemet om fordeling af de økonomiske ressourcer i verden, og, i mindre omfang, af kolonitidens eftervirkninger. Begge spørgsmål berører vore økonomiske forbindelser, vore forsyninger, vor samarbejdsindsats og endelig solidariteten mellem mennesker og stabiliteten i verden. Der er således her tale om ét af de komplicerede områder, hvor Europa bør lade sin stemme lyde.

Alt tyder desuden på, at det er et område, hvor De Ni ufortøvet kan og bør indlede en fælles politik over for tredjelande :

- de væsentlige forhandlinger er endnu ikke virkelig begyndt;
- de skal foregå mellem grupper af lande, og i denne forbindelse vil de bilaterale diplomatiske forbindelser, hvor nære de end er, ikke bringe nogen løsning, hvorimod EF er i besiddelse af en værdifuld erfaring fra Yaoundé- og Lomé-konventionerne;
- menings- og interesseforskellene mellem De Ni, der er uundgåelige inden for et så omfattende område, synes ikke uovervindelige, hvilket for nylig fremgik af den fælles stillingstagen ved drøftelserne i FN's syvende generalforsamling og ved tilrettelæggelsen af den internationale konference for økonomisk samarbejde;
- selv uden nyt politisk engagement tvinger respekten for Fællesskabets beføjelser, nødvendigheden af politisk aktion og forsvaret af vore fælles interesser os til i udstrakt grad at samarbejde og optræde fælles.

De Ni gør allerede en alvorlig indsats for at fremtræde samlet ved de kommende store forhandlinger, og Det europæiske Råd, der afholdtes i Rom i december 1975, har givet opmuntrende resultater i denne henseende. Vore lande har taget initiativet til fælles forhandlinger vedrørende Lomé-konventionerne, den euro-arabiske dialog og Middelhavspolitikken.

Jeg foreslår, at vi i første række træffer beslutning om følgende :

- Vi vil under alle omstændigheder optræde samlet ved de multilaterale forhandlinger om en ny økonomisk verdensorden i de forskellige forsamlinger, hvor de skal foregå, og ved gennemførelsen af deres konklusioner.

Det vil sige, at vi under alle forhold sætter den vigtige interesse i en fælles optræden over vore forskellige opfattelser eller interesser;

- efterhånden som behovene opstår, udpeger vi delegerede, der skal føre denne politik på alles vegne.

Jeg foreslår dernæst, at der træffes afgørelse om følgende :

- Midlet til vor fælles optræden udbygges ved gradvis at overdrage Fælles- skabet en væsentlig del af de nationale bevillinger til samarbejde og udvikling (større udviklingsprojekter, fødevarehjælp, økonomisk bistand) og ved at koordinere vore øvrige aktiviteter på området;
- til supplerung heraf vedtages en fælles holdning over de generelle politiske problemer, der kan opstå i vore forbindelser med den tredje verden.

Vedtages disse beslutninger, vil vi de facto føre en fælles politik i forholdet til omverdenen, for så vidt angår de væsentligste af vore forbindelser med den tredje verden.

2. Forholdet Europa - De forenede Stater.

Forbindelserne mellem De forenede Stater, der på én gang er vor allierede, vor partner og af og til vor konkurrent, stiller Den europæiske Union over for spørgsmål af vidtrækkende betydning. Forbindelserne har altoverskyggende

betydning inden for områderne politik, forsvar og økonomi både på grund af den amerikanske og den europæiske økonomis indbyrdes afhængighed og på grund af disse to industrialiserede centres fælles ansvar i verdensøkonomien, et ansvar, som mødet i Rambouillet i december 1975 netop har understreget på ny.

Nødvendigheden af, at Europa taler med én stemme i forholdet til De forenede Stater, er en af de dybere begrundelser til den europæiske opbygning. En konstruktiv dialog mellem Den europæiske Union, der er sig sin identitet bevidst, og den vestlige verdens største politiske, økonomiske og militære magt er påtrængende nødvendig. Nyttens heraf blev erkendt i dokumentet om den europæiske identitet vedtaget ved regeringchefernes konference i København i december 1973. Kun således og kun i forbindelse med Unionens udvikling vil vi kunne knytte forbindelser med De forenede Stater, der er baseret på lighed, blottet for enhver tanke om underkastelse, og som på én gang afspejler vort fælles grundlag i fundamentale værdier, interesser og ansvar og forskellene mellem vore to verdensdeles skæbne.

Det er tvivlsomt, hvorvidt de europæiske stater kan nå frem til en strengt identisk vurdering af forholdet mellem De forenede Stater og Europa, så længe deres analyse af forsvarsproblemet divergerer så mærkbart. Det er imidlertid nødvendigt, at dette spørgsmål gennemgås åbent og tilbunds gående med det formål at nå frem til en definition af nogle principper og regler til fastlæggelse af indhold og betingelser for samarbejdet mellem Europa og De forenede Stater.

I denne sammenhæng foreslår jeg, at Det europæiske Råd tager initiativ til at befuldmægtige et af sine medlemmer til med De forenede Stater at føre drøftelser, der kan sætte en fælles overvejelse igang mellem denne stormagt og Den europæiske Union med hensyn til art og indhold af deres forbindelser.

3. Sikkerhed

Takket være Atlantpagten har vi i Europa en atmosfære af sikkerhed og balance, der har gjort det muligt for os at påbegynde den europæiske opbygning. Når først vore stater erkender, at de har en fælles skæbne, har den ene parts sikkerhed nødvendigvis betydning for de øvrige parters sikkerhed. Ingen udenrigspolitik kan se bort fra trusler, hverken aktuelle eller potentielle, eller fra muligheden af at imødegå dem. Sikkerheden kan derfor ikke lades ude af betragtning i Den europæiske Union.

Endvidere har konferencen for sikkerhed og samarbejde i Europa til fulde vist, at hvad angår sikkerhed, er de politiske, militære, økonomiske og menneskelige aspekter i høj grad forbundne.

Medlemsstaterne bør derfor under Den europæiske Unions gradvise udvikling løse problemerne i forbindelse med bevarelse af deres sikkerhed udadtil. Den europæiske Union vil ikke blive fuldkommen, så længe den ikke har en fælles forsvarspolitik.

Indtil dette sker, konstaterer jeg, at vore stater i dag ikke er og sandsynligvis heller ikke i den nærmeste fremtid vil være i stand til at klarlægge de generelle retningslinjer, uden hvilke en fælles forsvarspolitik ikke er mulig. Dette vil dog ikke sige, at der slet intet skal gøres, og jeg foreslår derfor, at vi træffer afgørelse om følgende:

- Afholdelse af regelmæssige drøftelser vedrørende vore særlige forsvarsproblemer samt vedrørende de multilaterale sikkerhedsforhandlingers europæiske aspekter. Det er drøftelser af denne art, der kan gøre det muligt for medlemsstaterne en dag at nå frem til en fælles analyse af forsvarsproblemerne og indtil da i deres optræden at tage hensyn til deres respektive holdning.
- Samarbejde om våbenproduktionen med henblik på at nedskære forsvarsomkostningerne, at gøre Europa mere uafhængigt og at øge industriens konkurrenceevne. De igangværende bestræbelser på at give Atlantpagtens europæiske lande en organisation til standardisering af våben på grundlag af fælles programmer vil få betydelige konsekvenser for industriproduktionen. Dette understreger nødvendigheden af at igangsætte en fælles industripolitik for våbenproduktionen inden for rammerne af Den europæiske Union. Det bør overvejes at oprette et europæisk våbenagentur i dette øjemed.

På området afspænding har De Ni allerede haft held til gennem deres politiske samarbejde at definere en fælles holdning, hvorved de har kunnet forfægte identiske synspunkter ved konferencen for sikkerhed og samarbejde i Europa. Denne praksis må naturligvis fortsættes og generaliseres. Den bør også indbefatte det element af forpligtelse, der udgør forskellen mellem en fælles politik og blot en koordinering. Under Unionens gradvise udvikling bør den udvides til at omfatte alle de problemer, der har væsentlig betydning for afspænding i generel sammenhæng, herunder aftalerne om økonomisk samarbejde og udbygningen af kontakter mellem mennesker.

Afspændingspolitikens udvikling i Europa forudsætter, at alle vore forhandlingspartnere anerkender Den europæiske Union som en enhed. Vor vilje til fælles optræden i forbindelserne med tredjelande er en realitet i Europa af i dag; den vil i endnu højere grad være det i morgendagens Europa, og alle stater, også de, som endnu tøver dermed, må følgelig anerkende den.

4. Kriser på det europæiske område

De politiske problemer, der opstår i lande, der grænser umiddelbart op til Fællesskabet, det vil sige i Europa og i Middelhavsområdet, har særlig betydning for Den europæiske Union. Tilliden til vort forehavende kræver, at vi på dette område, der står os nærmest, ufortøvet optræder samlet, det vil sige, at vi accepterer en fælles politiks forpligtelser.

Det politiske samarbejde har gjort det muligt for De Ni i de sidste to år at indtage fælles standpunkter over for problemer som krisen i Mellemøsten, Cypern og Portugal, og tilkendegivelsen af deres politiske optræden sker ofte gennem Fællesskabet. I praksis stræber vore medlemsstater efter at give fortrinsret for en fælles holdning. De Ni's voksende politiske betydning, når de optræder samlet, og deres fælles interesse i at dæmpe de mulige konfliktkilder i deres umiddelbare nærhed, tilskynder netop vore lande til en fælles optræden, og i fremtiden vil dette oftere og oftere være tilfældet.

Jeg foreslår derfor, at vi træffer beslutning om at omdanne det, der har været fast praksis i de seneste år, nemlig at fastlægge en fælles politik og optræde samlet inden for rammerne heraf - med de forpligtelser, dette indebærer - til en almindelig regel i alle de tilfælde, hvor vigtige politiske problemer eller kriser opstår i Europa og i Middelhavsområdet.

x

x x

På det egentlige politiske område i forbindelserne med tredjelande bør Den europæiske Union, uafhængigt af ovenfor nævnte særtilfælde, fortsætte det samarbejde, der indledtes i 1970, indtil den naturlige udvikling af medlemsstaternes forehavende får dem til at acceptere en fælles politiks snævrere system.

Det drejer sig om at bekræfte den europæiske identitet i de internationale politiske drøftelser, således som De Ni med voksende held gør det i De forenede Nationer. Det er væsentligt at definere forbindelserne med lande fra andre verdensdele, hvoraf nogle som f.eks. Kina, Canada og Japan viser større og større sympati over for den europæiske samling.

I Europa må man specielt have opmærksomheden rettet mod de europæiske lande, der har et demokratisk styre magen til vort. Der bør knyttes forbindelser med disse stater, hvorved det bliver muligt at tage hensyn til deres interesser og synspunkter under Unionens politiske beslutningsprocesser og også håbe på deres forståelse af og støtte til vor optræden. Dette normale uformelle samarbejde vil til sin tid lette tiltrædelsen for de pågældende stater, der måtte ønske det.

Vi bør i højere grad end hidtil fordybe os i en fælles overvejelse af de problemer, der rejser sig for Den europæiske Union på lidt længere sigt med hensyn til vore forbindelser med tredjelande. Jeg foreslår, at udenrigsministrene forelægger Det europæiske Råd forslag om, hvorledes dennes overvejelse kan iværksættes i fællesskab.

Konklusion:

Vor fælles optræden over for tredjelande kan naturligvis ikke anskues isoleret. På nogle områder er de praktiske muligheder for fremgang afhængige af en dermed parallel udvikling i Unionens indre opbygning; det er f.eks. tilfældet med hensyn til monetære og økonomiske spørgsmål. Gennemførelsen af en fælles politik i vore forbindelser med tredjelande forudsætter endvidere en større effektivitet af det institutionelle system. Disse spørgsmål gennemgås andetsteds i rapporten, og det er fremskridt på alle felter, som vil gøre det muligt at gennemføre Unionen.

Med dette forbehold udgør forslagene i nærværende kapitel en kvalitativ ændring i arten og intensiteten af vore forbindelser, der imødekommer Unionens formål.

For at garantere denne fremtræden og fælles aktion over for tredjelande bør vore stater gradvis lade deres forbindelser med tredjelande underkaste et fælles politisk system, og de bør acceptere forpligtelserne heraf. For at give Unionens dynamiske udvikling de nødvendige nye impulser, påtager de sig allerede nu inden for en række udvalgte områder bindende politiske forpligtelser. Disse bør under Den europæiske Unions gradvise udvikling stadfæstes af en juridisk forpligtelse, der skal bekræfte den kvalitative ændring, der søges inden for Unionen. På det meget væsentlige område for vore forbindelser med tredjelande bliver Den europæiske Union da en levende realitet.

Kapitel III. EUROPA I ØKONOMISK OG SOCIALT PERSPEKTIV

Siden 1969 har regeringscheferne på deres konferencer bekræftet viljen til at konsolidere Fællesskabet ved at oprette en økonomisk og monetær union. Det var et vigtigt, politisk valg, som blev truffet af de højeststående instanser i vore medlemsstater.

I løbet af de seneste år er der imidlertid ikke sket fremskridt inden for Fællesskabet på dette væsentlige område, uden hvilket Den europæiske Union ikke har nogen mening. De ugunstige forhold i den internationale økonomi og de internationale finanser bærer ikke ansvaret herfor alene: disse forhold kunne lige så godt have fremkaldt en kraftig energiudfoldelse.

Som meddelt i beretningen fra gruppen under forsæde af hr. Marjolin skyldes de udeblevne resultater tillige to andre forhold: en mangel på politisk vilje og en utilstrækkelig forståelse af, hvad en økonomisk og monetær union indebærer, samt af de betingelser, der er nødvendige for dens virkeliggørelse og vir-

Jeg understregede i første kapitel i dette dokument nødvendigheden af, at der først tilvejebringes politisk enighed om rækkevidden og konsekvenserne af det, vi har påtaget os. For så vidt angår de økonomiske og sociale spørgsmål, omfatter denne enighed:

- en fælles økonomisk og monetær politik,
- forskellige former for sektorpolitik,
- en socialpolitik og en regionalpolitik.

A. Den økonomiske og monetære politik.

1. Den nuværende situation.

Under mine samråd i de forskellige fællesskabslande anerkendte mine forhandlingspartnere overalt nødvendigheden af en økonomisk og monetær politik i Europa. Alle erkender samstemmende, at dette spørgsmål er kernen i den interne udvikling af denne union, og at de enkeltstående initiativer, der kan tages på tilknyttede områder, såsom regional- eller industripolitikken først får deres fulde mening, hvis der findes en løsning på det centrale problem, der omtales her. Derimod har ingen påstået i dag at have en løsning, der kunne accepteres af alle vore medlemsstater.

Jeg er ikke i stand til at give en endelig løsning på problemer, som har været undersøgt og debatteret vidt og bredt, og som til syvende og sidst skal løses af de europæiske institutioner, så meget mere som disse vil få en forstærket beslutnings- og aktionskapacitet.

For mig at se kan situationen beskrives som følger:

- 1) Vore stater bekræftede i 1974 deres vilje til at virkeliggøre de mål, de havde fastsat på Paris-konferencen i 1972, og som omfatter en fælles økonomisk og monetær politik.

- 2) Men der er i dag ingen virkelig, politisk enighed om at virkeliggøre denne fælles økonomiske og monetære politik; dette skyldes formentlig, at der ikke findes en tilstrækkelig stor, indbyrdes tillid til at overdrage den kompetence til fælles forvaltningsorganer, som det ville være absolut nødvendigt at give dem.
- 3) Der er heller ingen virkelig teknisk enighed om den måde, hvorpå den fælles økonomiske og monetære politik skal virkeliggøres. Efter års drøftelser kan der endnu ikke udledes nogen løsning af forhandlingerne mellem de sagkyndige.
- 4) Til disse uklare elementer kommer de objektive vanskeligheder, som vi alle kender på det økonomiske og finansielle område, såvel på fællesskabsniveau som på verdensplan.
- 5) De fremskridt, som det - på grundlag af en ny problemstilling, som jeg vil skitsere senere - er muligt og nødvendigt at gøre, ligger inden for det, der er påkrævet for på dette område at gennemføre den kvalitative omdannelse, som karakteriserer Den europæiske Union.

Der eksisterer rent faktisk ingen aftale om den måde, hvorpå den fælles økonomiske og monetære politik skal føres, og ikke engang nogen løbende diskussion om dette emne. Der er imidlertid tale om et punkt, der er af fundamental betydning for virkeliggørelsen af Den europæiske Union.

I den nuværende tingenes tilstand er der ikke udsigt til noget reelt fremskridt. Denne situation kan ikke fortsætte, uden at vore regerings troværdighed bringes i fare, når de hævder, at de er tilhængere af Den europæiske Union.

Jeg foreslår derfor, at Det europæiske Råd:

- a) genoptager debatten inden for institutionerne om den måde, hvorpå den fælles økonomiske og monetære politik skal føres, og om den rolle, denne skal spille inden for Den europæiske Union. Under denne politiske diskussion bør intet forslag på forhånd være udelukket;
- b) uden at vente på resultatet af denne debat tilskynder til konkrete fremskridt ad den vej, der har været valgt siden 1969.

Med henblik på en genoptagelse af debatten og en skitsering af mulighederne for konkrete fremskridt vil jeg nedenfor gennemgå:

- en ny problemstilling,
- dens anvendelse i praksis gennem udviklingen af "salangen",
- den vej, der skal følges med henblik på yderligere fremskridt.

2. En ny problemstilling.

Det er umuligt i dag at forelægge et troværdigt aktionsprogram, hvis man anser det for absolut nødvendigt, at alle etaper i hvert enkelt tilfælde skal gennemløbes samtidigt af alle medlemsstater. De objektive forskelle i de økonomiske og finansielle situationer er så store, at fremskridtet bliver umuligt, og at Europa vil fortsætte med at smuldre, såfremt der opstilles et sådant krav. Det må kunne godkendes, at:

- inden for fællesskabsrammerne for en helhedsopfattelse af Den europæiske Union, som denne er defineret i denne rapport, og som den er godkendt af De Ni,

- og på grundlag af et aktionsprogram, som de fælles institutioner udarbejder på et bestemt område, og hvis principper alle tiltræder,

1) har de stater, som er i stand til at gøre fremskridt, en pligt til at gå foran,

2) gør de stater, som har sådanne motiver til ikke at gøre fremskridt, som Rådet på forslag af Kommissionen anerkender som værende objektivt gyldige, ikke sådanne fremskridt,

- men modtager fra de øvrige stater den støtte og bistand, det er muligt at give dem for at sætte dem i stand til at følge de andre,

- og deltager i de fælles institutioner i vurderingen af de resultater, der opnås på det pågældende område.

Der er ikke her tale om et Europa à la carte: alle er bundet af deres aftale om det endelige mål, der skal nås i fællesskab, og det er alene gennemførelsen, som forskydes tidsmæssigt.

Denne ordning, der som en overgangsforanstaltning gør det muligt at opnå en mere fremskreden grad af integration mellem nogle medlemsstater, er ikke uden analogi inden for Fællesskabet: i artikel 233 i Rom-traktaten er der udtrykkeligt fastsat en sådan ordning, hvad angår Benelux og Den belgisk-luxembourgiske økonomiske Union.

Denne ordning kunne under de nuværende omstændigheder være til megen nytte ved igen at gøre processen med udvikling af Unionen dynamisk, selv om dette skete på en ufuldkommen måde.

Jeg foreslår derfor, at Det europæiske Råd vedtager følgende retningslinjer:

- i betragtning af nogle medlemsstaters objektive vanskeligheder kan fremskridtene inden for økonomisk og monetær politik i første omgang tilstræbes mellem nogle stater indbyrdes efter fællesskabsfremgangsmåderne og med de ovenfor anførte begrænsninger,
- "fællesskabsslangen", der er kernen i den monetære stabilitet, er udgangspunkt for denne aktion. Den skal konsolideres og omdannes, således at dens aktionsområde udvides til sektorer, den ikke dækker i dag.

3. "Slangen".

Slangeordningen, der har bevist sin værdi ved at kunne opretholde stabile valutakurser, skal anvendes som redskab for en stræben efter en konvergerende økonomisk og monetær politik mellem de lande, der er i stand til at føre denne konvergens ud i livet. Med henblik herpå skal slangen:

- konsolideres;
- have sit aktionsområde udvidet til nøgleelementerne i den økonomiske og monetære politik;
- have en klar fællesskabskarakter.

Med dette formål for øje fremsætter jeg følgende forslag:

- 1) "Slangen" virker og kontrolleres i dag delvis uden for Fællesskabet. Dette skal fra nu af finde sted inden for de fælles institutioner efter regler, der skal aftales. For at undgå en forøgelse af forskellene og for at kunne udnytte mulighederne for en tilnærmelse skal de medlemslande, der ikke deltager i slangesamarbejdet, inddrages i forhandlingerne uden dog at være med i forvaltningen af ordningen. Fællesskabsforvaltningen er så meget mere uundværlig, som der er tale om et udgangspunkt for en politik, der senere skal udvides til at omfatte alle Fællesskabets medlemsstater og dermed vil påvirke hele samhandelen inden for Fællesskabet i gunstig retning.

- 2) Slangesamarbejdet er i dag begrænset til visse forpligtelser i forbindelse med valutapolitikken. Dets funktion er derfor af tvivlsom værdi og uafbalanceret. Der må accepteres analoge bindinger, for så vidt angår:
 - pengepolitikken: kontrol med pengemængderne;
 - budgetpolitikken: underskuddenes størrelse og finansiering;
 - nøgleelementerne i den økonomiske politik, for så vidt angår konjunkturpolitik og inflationskontrol.

- 3) Ordningen skal indeholde bestemmelser for institutionerne vedrørende fælles afgørelser om ændring af valutaernes centralkurser. De medlemslande, der ikke deltager i slangesamarbejdet, skal inddrages i disse

forhandlinger. De lande, som deltager i slangesamarbejdet, forpligter sig til kun at forlade slangen, såfremt der ved fælles afgørelse konstateres en "notorisk krise".

- 4) Til gengæld for disse forpligtelser skal kort- og mellemfristede støttesystemer mellem de stater, der deltager i slangesamarbejdet, gøres automatiske og forstærkes betydeligt. Dette forudsætter i hvert fald en aktivitets- og effektivitetsforøgelse for Den europæiske Fond for monetært Samarbejde, der skal blive kimen til en europæisk centralbank, navnlig ved gennemførelse af en puljeordning for en del af valutabeholdningerne.
- 5) De lande, som deltager i slangesamarbejdet, skal gradvis ophæve de indbyrdes hindringer, der fortsat består for frie kapitalbevægelser, navnlig de hindringer, som er indført siden 1970, og som er udtryk for en forværring af integrationsprocessen.
- 6) Endelig skal der fastsættes en struktur for optagelse af og bistandsforanstaltninger til fordel for de lande, der ikke deltager i slangesamarbejdet. Denne struktur og disse foranstaltninger kan ikke defineres in abstracto og vil ikke blive automatiske. De vil blive bestemt i hvert tilfælde for sig. Sådanne bistandsforanstaltninger skal tillige tilstræbes på det strukturelle område i form af regional-, social-, industri- og landbrugspolitiske aktioner. Det er vigtigt, at der i forbindelse med den i de foregående afsnit skitserede udvikling tages hensyn til de landes interesser, som ikke deltager i slangesamarbejdet, for at disse landes fremtidige deltagelse kan lettes. Derfor er det nødvendigt at diskutere denne udvikling i fællesskabsregi.

Den kerne i den monetære stabilitet, som eksisterer i dag, bliver - når den er konsolideret og udvidet som beskrevet ovenfor - grundlag for en virkelig konvergens af medlemsstaternes økonomiske og monetære politik.

Forstærkelsen af slangesamarbejdet vil tillige direkte bidrage til en gradvis tilbagevenden til større international, monetær stabilitet. Det første element i en sådan tilbagevenden består i over hele verden at skabe store stabilitetsfremmende zoner, inden for hvilke man kan opretholde stabile valutakurser.

Denne forstærkelse vil gøre det muligt for os at tilstræbe en større samordning af den økonomiske og monetære politik mellem store enheder med henblik på en reduktion af de svingninger, der for ganske kort tid siden var meget voldsomme, mellem store møntsorter eller grupper af møntsorter indbyrdes, navnlig mellem slangevalutaerne og dollaren. I denne sammenhæng bør Den europæiske Fond for monetært Samarbejde gradvis få til opgave at føre slangevalutaernes interventionspolitik over for dollaren. Konsolideringen af slangen vil gøre det muligt for Fællesskabet som sådant at deltage i de internationale, finansielle forhandlinger.

4. Stræben efter en fælles politik.

Den ovenfor skitserede nye problemstilling og dennes anvendelse i praksis på slangesamarbejdet fører ikke i sig selv til en fælles økonomisk og monetær politik. Den er et udgangspunkt, der muliggør visse fremskridt, og kan altså tjene som indledning til de vigtige etaper, der endnu skal gennemløbes. Disse etaper skal drøftes i institutionerne.

For at udstikke retningslinjerne for denne debat må man tage ved lære af fortiden. For min part uddrager jeg af historien om vor mislykkede politik følgende konklusioner:

a) Løsninger under hensyntagen til helheden og til deres indbyrdes afhængighed.

Den omtalte problemstilling må være global. Hvis fremskridtet, som det sig hør og bør, foregår etapevis, skal hver af disse etaper omfatte en afbalanceret række af økonomisk-politiske samt pengepolitiske foranstaltninger.

Løsningernes indbyrdes afhængighed er tillige ensbetydende med, at den automatik i foranstaltningerne vedrørende gensidig støtte eller bistand, som en økonomisk og monetar union nødvendigvis medfører, er direkte knyttet til en accept af de bindinger, denne union indebærer.

b) Ordningens irreversibile karakter.

Trods den tilstræbte ligevægt inden for hver etape er det uundgåeligt, at nogle stater får en fornemmelse af, at de påtager sig en større risiko end andre, hvad enten der er tale om en mindre gevinst på kort sigt, eller der er tale om et større tab.

For at overbevise alle må fremskridtet derfor være irreversibelt. Det er nemlig den generelle, politiske fordel ved et definitivt fremskridt på vejen frem mod en stærk og solidarisk europæisk union, som så giver compensation for den reelle eller formodede øjeblikkelige ulempe, som en stat må lide. Dette betyder, at de "små skridts" politik ikke altid er anvendelig; de

skal af og til tages et "stort skridt".

Det forekommer mig at være disse betragtninger, der skal danne udgangspunkt for den fornyede gennemgang af problemerne i forbindelse med oprettelsen af en økonomisk og monetar union. I Werner-rapporten, som er tiltrådt af Rådet, er der skitseret de problemer, som rejste sig, og de løsninger, der skulle overvejes. Denne rapport bør stadig være en kilde til inspiration i vore drøftelser sammen med de tanker, der er blevet fremsat, siden rapporten blev tiltrådt. Jeg tænker navnlig på forskellige forslag om en skabelse af en europæisk møntenhed, hvilket ganske givet ville have meget stor politisk og psykologisk vægt.

Hvorom alting er, er Den økonomiske og monetære Unions virkeliggørelse under de vanskelige forhold, vi lever under, et langvarigt foretagende. Det er årsagen til, at jeg har foreslået konkrete fremskridt, som lader sig realisere på kort sigt, og som er baseret på en ny problemstilling. Disse fremskridt fører til en formentlig ufuldkommen tilnærmelse, som imidlertid vil gøre det lettere at realisere de "store skridt", der på et givet tidspunkt skal tages. Men disse konkrete fremskridt får kun fuld mening i et langsigtet perspektiv, med fastlæggelse af et på én gang ambitiøst og realistisk program. Det europæiske Råd må anvende sin myndighed på denne virkeliggørelse. Jeg foreslår, at Kommissionen hvert år forelægger Det europæiske Råd en beretning om de fremskridt, der er nået i en stræben efter en fælles økonomisk og monetar politik, og fremlægger forslag om de nye skridt, der kunne tages. Denne beretning kunne tjene som forberedelse til en årlig debat i Europa-Parlamentet om Unionens stilling.

B. Politikken i enkelte sektorer

Inden for rammerne af den organiserede konvergens af den økonomiske og monetære politik har Den europæiske Union særlige foranstaltninger at træffe med henblik på at sikre vort produktionsapparats levedygtighed, rentabilitet og fremtid i de sektorer, hvor vore staters foranstaltninger i dag ofte er dårligt tilpassede eller utilstrækkelige.

På det industrielle område gælder det om i fællesskab at bevare vor egen kapacitet med hensyn til nyskabelse og avanceret teknologi, som er den eneste virkelige garanti for vor fremtidige velstand i verdensøkonomien.

Det drejer sig også om at forfølge Fællesskabets mål med hensyn til åbning af markeder, overholdelse af konkurrencereglerne, ophævelse af skattemæssige barrierer og fastsættelse af statuten for "Det europæiske Selskab".

Det vil endelig blive nødvendigt solidarisk at løse de problemer, i forbindelse med tilpasning af vort produktionsapparat, som vil blive en følge af bestræbelserne på at nå frem til en ny økonomisk verdensorden.

På landbrugsområdet har Rådet netop udarbejdet en status, som fremhæver styrken og svaghederne ved det, som i dag udgør den fælles aktion i dens mest udviklede og integrerede form. Landbrugspolitikken dækker et af Den europæiske Unions aspekter, såfremt den sikrer landbrugerne en indkomst og levevilkår, der svarer til de øvrige sociale kategoriers. Det er et solidarisk

og retfærdigt mål. Gennemførelsen af denne politik kan imidlertid ikke tænkes at være afhængig alene af landbrugsproblemerne.

Jeg ser ikke nogen mulighed for eller nytte af i denne rapport at medtage en oversigt over de aktioner, der skal indledes inden for så brede områder. Det er en opgave for Unionens institutioner. Jeg vil imidlertid fremsætte nogle betragtninger om to sektorer, som vedrører selve grundlaget for den industrielle udvikling, dvs. vor fremtid: energien og forskningen.

1. Energi

Fællesskabets nuværende foranstaltninger er utilstrækkelige både med hensyn til fastlæggelsen af en fælles energipolitik og med hensyn til drøftelsen af energiproblemerne inden for en bredere international ramme. I betragtning af vor afhængighed af eksterne energikilder er der tale om et væsentligt spørgsmål om stabilitet og sikkerhed for vort produktionsapparat.

Den europæiske Union indebærer, at der udformes en fælles politik for denne fundamentale sektor, og Det europæiske Råd i Rom åbnede perspektiver for fremskridt på dette område.

For at vise vor solidaritet og lægge grunden til en fælles politik er det min opfattelse, at følgende beslutninger skal træffes:

og retfærdigt mål. Gennemførelsen af denne politik kan imidlertid ikke tænkes at være afhængig alene af landbrugsproblemerne.

Jeg ser ikke nogen mulighed for eller nytte af i denne rapport at medtage en oversigt over de aktioner, der skal indledes inden for så brede områder. Det er en opgave for Unionens institutioner. Jeg vil imidlertid fremsætte nogle betragtninger om to sektorer, som vedrører selve grundlaget for den industrielle udvikling, dvs. vor fremtid: energien og forskningen.

1. Energi

Fællesskabets nuværende foranstaltninger er utilstrækkelige både med hensyn til fastlæggelsen af en fælles energipolitik og med hensyn til drøftelsen af energiproblemerne inden for en bredere international ramme. I betragtning af vor afhængighed af eksterne energikilder er der tale om et væsentligt spørgsmål om stabilitet og sikkerhed for vort produktionsapparat.

Den europæiske Union indebærer, at der udformes en fælles politik for denne fundamentale sektor, og Det europæiske Råd i Rom åbnede perspektiver for fremskridt på dette område.

For at vise vor solidaritet og lægge grunden til en fælles politik er det min opfattelse, at følgende beslutninger skal træffes:

4

5

- a) indførelse af en mekanisme, der sikrer solidariteten mellem vore medlemsstater i tilfælde af forsyningsvanskeligheder;
- b) definition af forbrugs- og produktionsmål på fællesskabsplan;
- c) udarbejdelse i overensstemmelse med disse mål af et program for alternative ressourcer på baggrund af - ikke hver enkelt medlemsstats -, men hele Fællesskabets behov;
- d) udvikling af yderligere produktionskapacitet ved at begunstige investeringer og ved at fastsætte mekanismer, der kan sikre og beskytte dem;
- e) tilvejebringelse på fællesskabsplan af finansielle midler, som er nødvendige for at gennemføre ovenstående pkt. c) og d);
- f) indførelse af et fællesskabsinstrument med henblik på en ordning af energimarkedet.

Fællesskabet vil herefter være i stand til over for tredjelande at føre en sammenhængende politik, der er baseret på virkeliggørelsen af den fælles energipolitiks mål, både på Den internationale Konference om økonomisk Samarbejde og i drøftelserne med de andre industrialiserede lande og den eventuelle forhandling om forsyningsaftaler.

2. Forskning

Fællesskabets bestræbelser inden for den videnskabelige og teknologiske forskning er navnlig blevet mødt med forbehold fra de nationale forskningsinstitutters og industrielle brugeres side. Disse forbehold skyldes særinteresser og en manglende tillid, som absolut må overvindes, da tilstedeværelsen af en fælles forskningspolitik er direkte forbundet med bevarelsen af vor konkurrenceevne, dvs. vor interne velstand og vor plads i verden.

Denne politik må ikke resultere i en broget mosaik af spredte og marginale foranstaltninger. Den skal klart koncentreres om prioriterede sektorer, som bestemmes efter følgende tre kriterier:

- a) forskning, som er direkte knyttet til en fælles politik for Unionen. Dette er f.eks. tilfældet med miljøforskningen, som er en nødvendig støtte for og et supplement til en fælles miljøpolitik.
- b) forskning, som er direkte knyttet til en fælles foranstaltning inden for en given sektor. Dette er f.eks. tilfældet med alternative energiresourcer.
- c) forskning, for hvilken de enkelte stater ikke har kapacitet til alene at bære omkostningerne. Dette er f.eks. tilfældet med den kontrollerede termo-nukleare fusion.

På disse konkrete områder må den fælles politik:

- have tilstrækkelige ressourcer til rådighed, mængdemæssigt og tidsmæssigt, for at kunne føre til resultater, der kan anvendes på industrielt plan;
- fremtvinge en informationsudveksling om aktiviteterne inden for de nationale programmer og resultaterne heraf, således at overflødig arbejde undgås, og således at de opnåede resultater stilles til rådighed for alle;
- navnlig give de små stater mulighed for at deltage i forskningsaktiviteter, som ikke ville kunne forsvares på nationalt plan.

C. Social- og regionalpolitik.

En af de fundamentale bevæggrunde for Den europæiske Union er - som nævnt i denne rapport's første kapitel - i fællesskab inden for en udvidet ramme at stræbe imod et moderne samfund og en økonomisk vækst, der tager hensyn til de menneskelige værdier og sociale mål. Socialpolitikken og regionalpolitikken er i overensstemmelse med dette mål ved at give en effektiv og reel solidaritet mellem europæerne form gennem en formindskelse af de uligheder, der skiller dem. Jeg foreslår, at Det europæiske Råd lægger følgende generelle retningslinjer til grund på dette område.

1. Socialpolitik.

Europæernes sociale velfærd er i alt væsentlig afhængig af en økonomisk fremgang, der giver mulighed for at sikre den optimale beskæftigelse inden for rammerne af en bedre kontrolleret vækst. I denne forbindelse har en fælles økonomisk politik, der sikrer en bedre indflydelse på produktionsniveauet, en direkte social betydning. Det samme gælder for miljøpolitikken og forbrugerbeskyttelsen. Fordelingen af denne velstands frugter gennem beskatningen, den sociale sikring og de offentlige investeringer bestemmes i væsentlig grad af medlemsstaterne, der tager hensyn til traditioner og faktiske forhold, som er forskellige fra land til land. Unionens socialpolitik bør give sig til kende ved særlige foranstaltninger, der på europæisk plan udtrykker de sociale mål for vort forehavende, afstikker retningslinjer og supplerer medlemsstaternes foranstaltninger.

Disse foranstaltninger vedrører lønmodtagernes sikring, medindflydelse og medbestemmelse.

a) Sikring.

Samtidig med at Unionen således supplerer de allerede truffne foranstaltninger inden for Fællesskabet, bør den fastsætte normer, som skal gælde i alle vore medlemsstater med hensyn til løn, pension, social sikring og arbejdsvilkår, alt imedens den retter særlig opmærksomhed mod de problemer, som kvindens erhvervsarbejde rejser.

Den bør udstrække en særlig beskyttelse til at omfatte visse kategorier af arbejdstagere: vandrende arbejdstagere, handicappede.

Den definerer på denne måde en almindelig opfattelse af social retfærdighed, uden hvilken vore medlemsstater ikke kan regne med at fortsætte deres fælles forehavende.

b) Medindflydelse.

Den gradvise overdragelse på europæisk plan af en del af beslutningerne vedrørende økonomiske spørgsmål er en fortsættelse af en udvikling, som de store virksomheder for deres vedkommende har gennemført for lang tid siden. Denne dobbelte udvikling indebærer, at disse samarbejdsformer mellem arbejdsgivere, arbejdstagere og offentlige myndigheder, som findes i alle vore medlemsstater på den ene eller anden måde, ligeledes etableres på europæisk plan.

De skal give mulighed for at nå frem til rammeaftaler eller europæiske kollektive overenskomster ved hjælp af sektormæssig samordning.

Dette indebærer en betydelig udvidelse af virksomheden i Udvalget for Beskæftigelse. Høring af dette organ skal være obligatorisk i forbindelse med udformningen af Unionens socialpolitik, og det skal medvirke ved dens gennemførelse. Det skal have initiativret over for de europæiske institutioner, for at det sideløbende med Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg kan virke tilskyndende for udviklingen på det sociale område i Unionen.

c) Medbestemmelse.

Arbejdstagernes plads i virksomheden er et problem, som rejser sig i alle vore lande - måske med forskellig styrke, men med ensartet baggrund. I betragtning af den stigende integration af de økonomiske enheder er det på europæisk plan, problemet skal løses, ved at arbejdstagerne opnår større medbestemmelse for så vidt angår virksomhedernes ledelse, kontrol og overskud. Denne politik er i overensstemmelse med bestræbelserne på at nå frem til et mere menneskeligt og retfærdigt samfund, som er formålet med de europæiske bestræbelser.

x

x

x

Den fremtidige udvikling af Unionens socialpolitik skal finde sted sideløbende med de fremskridt, der opnås i forbindelse med iværksættelsen af en fælles økonomisk og monetar politik. I særdeleshed skal Socialfondens interventioner gradvis øges for sammen med regionalstøtten at kunne virke som en korrektionsmekanisme for de skævheder, som vil kunne opstå i Fællesskabet. Når konvergensen af den økonomiske politik i medlemsstaterne har gjort fremskridt, må Unionens interne solidaritet komme stærkere til udtryk - navnlig for så vidt angår bekæmpelse af arbejdsløsheden.

2) Regionalpolitik.

For at en integreret økonomisk og monetar helhed kan virke på en harmonisk måde er det nødvendigt, at der eksisterer en omfattende regionalpolitik, som kan kompensere markedets tendens til at koncentrere kapitalen og aktiviteterne i Unionens mest konkurrencedygtige områder. En sådan politik er i overensstemmelse med den vilje til regional genrejsning, som tydeligt findes i alle vore lande.

Denne politik bør nødvendigvis give sig udslag i en nettooverførsel af ressourcer fra de mest velstående områder i Fællesskabet til de mindre begunstigede områder. En del af disse overførsler vil, som det for øjeblikket er tilfældet, finde sted gennem den nationale politik for regional udvikling. En væsentlig del bør dog foregå over det fælles budget, enten direkte ved regionalstøtte eller indirekte ved foranstaltninger, som tager sigte på de økonomiske strukturer inden for rammerne af landbrugspolitikken og industripolitikken. Regionalpolitikken bør således gradvis udvides sideløbende med de fremskridt, der opnås ved konvergensen af den økonomiske og monetære politik i medlemslandene.

Regionalpolitikken bør ligeledes koncentreres om de områder i Fællesskabet, hvor den økonomiske udvikling er længst tilbage. Tildelingen af midler bør foretages på grundlag af objektive kriterier, som anvendes på hele Fællesskabets område - uden nationale kvoter.

x

x

x

KONKLUSION:

Den fælles politik, der er omhandlet i dette kapitel, er selve substansen i Den europæiske Union. Den giver den faktiske solidaritet, som forbinder vore økonomier og vore valutaer, en praktisk form. Den er et udtryk for viljen til, at alle områder og alle sociale klasser skal have andel i den fælles velstand og i magten. Den har til formål i fællesskab at gengive os den kontrol over energiudviklingen og over den økonomiske og industrielle udvikling, som er ved at glide os af hænde, og som er væsentlig for opretholdelsen af den økonomiske aktivitet og beskæftigelsen. Den udstyrer os kort sagt med de instrumenter, som åbner mulighed for at opnå en ny vækst i et mere retfærdigt og menneskeligt samfund.

Den økonomiske og monetære politik, som er det væsentlige grundlag herfor, er også det vanskeligste punkt. En ny måde at gribe tingene an på kan imidlertid give resultater, på betingelse af at de opnåede fremskridt indføjer sig i et langsigtet perspektiv, der er fastlagt som et resultat af meningsudvekslinger, og som bygger på en sand politisk enighed.

Denne politiske enighed bør også vise sig i den måde, hvorpå økonomiske og monetære problemer gribes an på nationalt plan. Den europæiske Union er på rette vej, når den europæiske dimension konstant ligger lederne i medlemsstaternes beslutningsproces på sinde, når det europæiske samarbejde ikke længere betragtes som en sekundær og betydningsløs fortsættelse af den nationale politik, afhængig af nationale interesser, og når den europæiske beslutningsproces og det europæiske samarbejde opfattes som et normalt middel til at kontrollere vort samfund og sikre fremtiden. Det er disse psykologiske barrierer, som skal nedbrydes i dag.

Kapitel IV. MENNESKETS EUROPA.

Den europæiske opbygning er andet og mere end en form for samarbejde mellem stater. Det er en tilnærmelse mellem folkeslag, som sammen søger at tilpasse deres samfund til de skiftende forhold i verden under hensyntagen til de værdier, som er deres fælles arv. I demokratiske stater er regeringernes vilje alene ikke tilstrækkelig til et sådant forehavende. Nødvendigheden heraf, fordelene herved og den gradvise virkeliggørelse heraf skal forstås og fornemmes af alle, for at indsatsen og de nødvendige ofre kan være frivillige. Europa skal stå den enkelte borger nær.

Den europæiske Unions vigtigste bidrag på dette område blev beskrevet i det foregående kapitel. De forholdsregler, der træffes som led i Unionens socialpolitik vedrørende sikkerhed, samarbejde og medbestemmelse, vil afspejles direkte i europæernes dagligdag. De understreger den menneskelige dimension i forehavendet.

Der mangler endnu en afstikning af retningslinjerne for supplerende aktioner. Jeg foreslår, at to af dem betragtes nærmere:

- beskyttelse af europæernes rettigheder i de tilfælde, hvor disse ikke alene kan sikres af de nationale stater;
- den konkrete opfattelse af den europæiske solidaritet gennem ydre tegn, som er mærkbare i dagligdagen.

Uden at gå i detaljer skal jeg nøjes med at påpege visse områder, hvor der efter alt at dømme kan og bør ske fremskridt.

A. Beskyttelse af rettigheder.

1. De fundamentale rettigheder.

Den gradvise forøgelse af de europæiske institutioners kompetence, som vil være følelig under Unionens opbygning, gør det nødvendigt inden for disse rammer at anerkende og beskytte de fundamentale rettigheder og friheder, herunder de økonomiske og sociale rettigheder. Unionen vil her finde bekræftelse på sin politiske målsætning.

Jeg foreslår, at Det europæiske Råd pålægger institutionerne at fastlægge den bedste måde, hvorpå denne anerkendelse og beskyttelse kan etableres. Denne skal under alle omstændigheder indbefatte enkeltpersoners ret til at indbringe klage direkte for Domstolen mod en retsakt fra en institution, som krænker disse fundamentale rettigheder.

2. Forbrugernes rettigheder.

Fællesskabets bestræbelser på at etablere fælles standarder for kontrol af kvalitet og af udseende af produkter skal videreføres. De skal især motiveres bedre og forklares bedre. De europæiske forbrugere skal bringes til at forstå, at det drejer sig om at give dem en reel beskyttelse mod de altid mulige misbrug og de virkelige farer. Den nationale stat er ikke altid selv i stand til at give denne garanti inden for et fælles marked med frie varebevægelser.

Kommissionen bør undersøge, hvordan offentligheden bedst bringes til at forstå den rolle, som fællesskabsbestemmelserne spiller ved beskyttelsen af forbrugeren, og gennemføre en betydelig informationskampagne i samarbejde med de organisationer og sammenslutninger, som på nationalt plan beskæftiger sig med disse problemer.

3. Beskyttelse af miljøet.

På grund af den europæiske geografi er det klart, at den enes miljø også er den andens, og at beskyttelsen heraf ikke udelukkende kan forblive et nationalt anliggende.

Inden for rammerne af et fælles marked kan der kun på europæisk niveau lægges de nødvendige bånd på industriproduktionen. Talrige er de områder, hvor Den europæiske Union kan og må skride ind.

Jeg vil på grund af dets aktuelle karakter give et eksempel på, hvad vi bør foretage os, og jeg vil på dette punkt fremkomme med et konkret forslag:

Den europæiske Union bør disponere over et fælles organ, der fastsætter regler for og kontrollerer kernekraftværker, og som har en tilsvarende kompetence og myndighed som "Nuclear Regulatory Commission" i De forenede Stater. Kontrollen bør omfatte værkernes placering, opbygning og drift, brændstofcyklen og bortskaffelsen af det radioaktive og termiske affald.

De psykologiske reaktioner, som manifesterer sig i hele Europa mod anlæggelsen af kernekraftværker, vil først aftage, når der findes et kontrolorgan, som garanterer ufravigelighed, offentlighed og især uafhængighed. Disse garantier kan ikke gives inden for nationale rammer, idet vore stater oftest selv direkte eller indirekte er impliceret i placerings- og konstruktionsbeslutningerne. Argumentet til fordel for et europæisk kontrolorgan er derfor meget tungtvejende: det drejer sig om at gøre den nødvendige udvikling af den nukleare energi i Europa acceptabel for offentligheden. Dette argument forstærkes yderligere af, at der planlægges talrige værker i grænseområder, hvor de problemer, som de rejser, rækker ud over den nationale ramme.

B. De ydre tegn på vor solidaritet.

1. For så vidt angår bevægelighed for personer, er de forholdsregler, som vil føre til en ensartetgørelse og derefter til en pasunion, i færd med at blive gennemgået.

Jeg foreslår, at Den europæiske Union derudover sætter sig som mål:

- som supplement til en pasunion gradvis at fjerne kontrolforanstaltningerne over for personer ved grænserne mellem medlemslandene;
- at forbedre mulighederne for transport og kommunikation ved - om nødvendigt - harmonisering af bestemmelser og ved afskaffelse af tariffmæssig forskelsbehandling mellem den nationale transport og telekommunikation og den, som foregår inden for Unionen;
- at forenkle reglerne for refundering af de udgifter, som Unionens borgere afholder ved lægebehandling i et af Unionens andre lande. De bestemmelser, som eksisterer i dag, er utilstrækkelige på grund af den indviklede administration og mangelen på oplysninger. Der må bringes liv i dette sundhedens Europa.

Den dag, da europæerne kan rejse inden for Unionen, kommunikere indbyrdes og om nødvendigt lade sig behandle, uden at den hindring, som afstandene i sig selv udgør, forøges ved eksistensen af nationale grænser, vil Den europæiske Union for disse mennesker være en følelig realitet.

2. På samme måde bør vi fremme en større gensidig påvirkning på uddannelsesområdet ved at begunstige udvekslingen af studerende. Det drejer sig om at give morgendagens europæere en personlig og konkret opfattelse af den europæiske realitet og et dybtgående kendskab til vore sprog og vor kultur, hvori den fælles arv, som Den europæiske Union netop har til formål at værne, kommer til udtryk.

Jeg foreslår, at det ømtålelige spørgsmål vedrørende ligestilling af eksamensbeviser og studievarighed, som er den vigtigste hindring for en gensidig påvirkning af uddannelsessystemerne, løses pragmatisk.

Vore regeringer bør:

- fremme bi- eller multilaterale aftaler mellem universiteter og uddannelsesinstitutioner, hvorved disse organiserer udveksling af studerende,
- give disse aftaler en juridisk værdi, som vil muliggøre en gensidig anerkendelse af studier inden for forskellige sektorer.

På denne måde ville den intense bevægelighed og gensidige berigelse, som det intellektuelle Europa har kendt tidligere, blive genoprettet. Herudover bør der tages initiativer inspireret af, hvad Den tysk-franske Ungdomsorganisation har kunnet nå frem til.

3. Jeg foreslår, at der gøres en væsentlig indsats med henblik på samarbejde mellem informationsorganer, især mellem radio- og fjernsyns-

selskaber, med henblik på at fremme en bedre nyhedsdækning og et bedre gensidigt kendskab.

Et sådant samarbejde er særlig betydningsfuldt, når man tænker på det direkte valg til Europa-Parlamentet, som i hele Europa vil udløse en valgkampagne vedrørende europæiske emner.

x

x

x

Konklusion:

Disse forslag, som sigter mod at bringe Europa nærmere til den enkelte borger, ligger helt på linje med de dybeste beveggrunde til den europæiske opbygning. De bibringer denne den menneskelige og sociale dimension. De tilsigter på unionsniveau at gengive os den andel af beskyttelse og kontrol i vort samfund, som gradvis unddrager sig staternes autoritet på grund af problemernes art og det sociale livs internationalisering. De er væsentlige for forehavendets succes, eftersom det ikke er tilstrækkeligt, at vort skæbnefællesskab er virkeligt; det er også nødvendigt, at det opfattes som sådant.

De europæiske institutioner såvel som regeringerne skal gøre en betydelig indsats for at forbedre præsentationen af vor fælles aktivitet for offentligheden og for at klarlægge sammenhængen mellem institutionernes daglige beslutninger og beveggrundene for den europæiske opbygning samt den dermed forbundne samfundsskitse.

En del af de i dette kapitel foreslåede supplerende aktioner afhænger af de offentlige myndigheder: dette er for eksempel tilfældet med bevægelighed for personer og beskyttelse af menneskerettighederne. Andre aktiviteter angår imidlertid områder, hvor det private initiativ normalt spiller en vigtig rolle: dette er tilfældet med kontakt mellem mennesker, udveksling af unge samt visse kultur- og informationsområder.

I betragtning heraf foreslår jeg, at Det europæiske Råd vedtager at oprette en europæisk fond, som delvis skal drives gennem tilskud fra Fællesskabet eller staterne, men som skal finansiere en væsentlig del af sine aktiviteter gennem private fonds. Denne fond vil få til formål enten direkte eller gennem eksisterende organer at fremme alt det, som kan medvirke til en bedre forståelse mellem vore folk med særlig vægt lagt på den menneskelige kontakt, som f.eks. ungdomsaktiviteter, udvekslinger på universitetsniveau, videnskabelige debatter og kollokvier, møder inden for faglige og erhvervsmæssige kredse, kulturelle aktiviteter og oplysningsvirksomhed. Fonden vil ligeledes kunne spille en rolle ved udbredelsen af kendskabet til det forenede Europa i andre lande.

Denne fond vil på grund af sin karakter ofte være i stand til at intervenere mere smidigt og effektivt end de nationale eller europæiske myndigheder. Den vil således give de talrige tilhængere af den europæiske forening i vore lande lejlighed til at medvirke personligt ved at støtte fonden. På denne måde vil det fremgå mere tydeligt, at skabelsen af Unionen kan og skal være alles sag.

Kapitel V. STYRKELSE AF INSTITUTIONERNE.

De foregående kapitler har beskrevet indholdet af Den europæiske Union, en etape, som forlanger og udvider de sidste 25 års bestræbelser til nye områder. I det følgende skal det undersøges, hvordan Unionen virker.

Af de drøftelser, som jeg har haft i hvert af vore lande, har jeg draget følgende konklusioner :

- Den europæiske Union kan og skal opbygges på det institutionelle grundlag, som allerede er godkendt af medlemsstaterne inden for rammerne af de bestående traktater;
- på betingelse af, at der sker en forbedring af ydelserne fra institutionerne, hvis indflydelse er aftaget, hvilket alt for ofte giver sig udtryk i, at der ikke eller at der for sent træffes beslutninger. I nogle tilfælde vil en sådan forbedring kræve en tilpasning af traktaterne.

Styrkelsen af den institutionelle mekanisme er så meget desto mere nødvendig som institutionernes opgaver sandsynligvis bliver vanskelige. Det europæiske Fællesskab har integreret markeder. Den europæiske Union skal integrere forskellige former for politik. Den kvalitative forandring, som denne udvikling kræver, afgøres ved beslutningsprocessen, det vil sige af institutionerne.

En tilbagevenden til samarbejdsformer på regeringsplan løser nemlig ikke de europæiske problemer. Disse samarbejdsformer bidrager til at understrege styrke- og interesseforskellene mellem vore stater og opfylder ikke de fælles krav. Det er afgjort det fælles institutionelle apparat,

der skal styrkes.

Oprettelsen af Den europæiske Union indebærer, at de europæiske institutioner for fremtiden skal have den myndighed, der er nødvendig for at fastlægge en politik, den effektivitet, der er påkrævet for den fælles aktion, og den legitimitet, der er uundværlig for den demokratiske kontrol. Den indebærer også, at institutionerne i deres syn og deres optræden har den sammenhæng, som alene gør det muligt at fastlægge og følge en politik. Det er i lyset af disse fire kriterier: myndighed, effektivitet, legitimitet og sammenhæng, man må fastsætte de ændringer, der skal foretages i de europæiske institutioners funktion.

A. Parlamentet

Valg af Parlamentet ved direkte valgret giver denne forsamling en ny politisk myndighed. Samtidig styrker denne valgform hele den europæiske, institutionelle rammes demokratiske legitimitet.

1. Parlamentets kompetence

Parlamentets nye myndighed vil medføre en kompetenceudvidelse, som skal ske gradvis i løbet af den etapevise udvikling af Den europæiske Union, og som navnlig vil give sig udtryk i en større og større lovgivende funktion. Det siger sig selv, at Parlamentet skal have et betydeligt ansvar ved opbygningen af Unionen.

Jeg foreslår, at :

- Rådet allerede nu tilkender Parlamentet ret til at tage initiativ og forpligter sig til at drøfte de resolutioner, som Parlamentet forelægger for Rådet, for at gøre det muligt for Parlamentet reelt at bidrage til fastlæggelsen af den fælles politik;
- denne mekanisme under den gradvise udvikling af Den europæiske Union ved en ændring af traktaten får et juridisk grundlag, som giver Parlamentet en reel initiativret;
- Parlamentet allerede nu skal kunne drøfte alle de anliggender, som henhører under Unionens kompetence, uanset om de falder ind under traktaterne^{x)}.

2. Debatter om generelle retningslinjer.

Det valgte Parlament skal påvirke de generelle retningslinjer for Unionens virksomhed og gennem store, politiske debatter tiltrække offentlighedens opmærksomhed. For at give disse debatter større betydning er det meget ønskeligt, at ledende politikere fra hvert af vore lande kan deltage heri, selv om de funktioner, de udfører på nationalt plan, faktisk ikke gør det muligt for dem at opstille til de europæiske valg.

x) Udvidelsen af Den europæiske Unions - og dermed Europa-Parlamentets - kompetence til også at omfatte sager, der indtil nu er blevet behandlet i Den vesteuropæiske Unions forsamling, rejser det spørgsmål, om den parlamentariske institution WEU stadig er nødvendig.

Med dette mål for øje forelægger jeg Parlamentet følgende to forslag :

- a) Parlamentet afholder mindst én gang om året, det vil i nedennævnte perspektiv sige én gang under hvert formandskab, en debat om situationen i Unionen og om institutionernes arbejde;
- b) til at deltage i denne debat - som i andre debatter af lignende betydning - opfordres dels formanden for Det europæiske Råd, dels et begrænset antal ledende politikere, som ikke er medlemmer af Europa-Parlamentet. De skal udpeges efter nærmere fastsatte kriterier og skal kunne tage ordet.

B. Det europæiske Råd.

De ved traktaterne indførte institutionelle strukturer har i praksis vist sig at være for svage til i langden at sikre de politiske impulser, der er nødvendige for den europæiske opbygning. Dette har ført regeringslederne til først lejlighedsvis og senere regelmæssigt at mødes i "Det europæiske Råd".

For at Det europæiske Råd virkelig kan betegne et nyt element i institutionernes funktion ved at styrke Unionens beslutningsdygtighed, forelægger jeg det nedennævnte forslag, som fastlægger dets opgave og reglerne for dets virke.

1. Det europæiske Råd fastsætter de almindelige, konsekvente retningslinjer, som fastsættes ud fra en global problemstilling, der er den nødvendige forudsætning for at finde frem til en fælles politik.
2. I denne sammenhæng anvender regeringslederne kollektivt den myndighed, de har på nationalt plan, til i Det europæiske Råd at give de nødvendige impulser til den europæiske opbygning og til sammen at søge den politiske enighed, som trods vanskeligheder gør det muligt at fastholde en dynamisk fremgang.
3. For at Det europæiske Råd effektivt kan udfylde sin institutionelle opgave og samtidig bevare en meget smidig arbejdsform, vedtager det følgende bestemmelser:
 - når det træffer afgørelser på fællesskabsplan, sker det i den form og efter de fremgangsmåder, der er fastsat i traktaterne. Dette sikres derved, at Kommissionen deltager i Det europæiske Råds møder;
 - i de andre tilfælde formuleres afgørelserne eller de almindelige retningslinjer således, at de kan tjene som vejledning for dem, der er ansvarlige for deres gennemførelse;
 - Det europæiske Råd anfører altid, hvilken institution eller hvilket organ, der skal gennemføre den afgørelse, det træffer.

- det fastsætter samtidig, om nødvendigt, gennemførelsesfristerne;
- ansvaret for mødernes forberedelse påhviler Rådet (udenrigsministre).

C. Rådet.

Traktaterne fastsætter Rådets kompetence og fremgangsmåder i fællesskabsanliggender. Når det optræder på de af Unionens områder, der ikke er omfattet af traktaterne, følger dets kompetence allerede nu af den politiske forpligtelse, som staterne har påtaget sig, og som senere skal bekræftes ved et juridisk dokument.

Med henblik på at styrke Rådets myndighed og effektivitet må det i sit virke opnå større sammenhæng, øget hastighed og mere kontinuitet.

Med henblik herpå fremsætter jeg følgende forslag:

1. Sammenhæng.

- a) En afgørelse fra Det europæiske Råd skal pålægge Rådet (udenrigsministre) på den mest hensigtsmæssige måde at koordinere de særlige Råds virksomhed;
- b) forskellen mellem ministermøder, som er helliget det politiske samarbejde, og Rådets møder afskaffes. Afskaffelsen af denne forskel

får ingen indflydelse på de fremgangsmåder, som nu anvendes ved forberedelsen af ministrenes diplomatiske drøftelser.

2. Hastighed.

En hurtig beslutningsproces kræver navnlig styrkelse af mekanismen med flertalsafgørelser.

- a) Anvendelse af flertalsafstemning i Rådet skal være praksis på fællesskabsområdet;
- b) inden for områderne vedrørende forbindelser med tredjelande, hvor medlemsstaterne forpligter sig til at føre en fælles politik, skal de ved en hasteaktion nå frem til en afgørelse og kunne modstå kriser. Dette indebærer, at mindretallet analogt med den institutionelle mekanisme i traktaterne på disse velafgrænsede områder efter afslutningen af drøftelserne skal tilslutte sig flertallets synspunkter.

3. Kontinuitet.

- a) Ved en ændring af traktaten skal varigheden af formandshvervet i Det europæiske Råd og i Rådet udvides til ét år, for at:

- styrke formandens myndighed;
- muliggøre en mere sammenhængende dialog mellem Parlamentet og Rådet;
- give aktionen større kontinuitet;

- b) Det europæiske Råd og Rådet skal overlade ledelsen af særlige eller midlertidige opgaver, såsom en forhandling eller en undersøgelse, til Kommissionen eller til et land eller til én eller flere personer, uafhængigt af ændringer med hensyn til formandskabet. Dette må på ingen måde formindske de beføjelser, som Kommissionen har i medfør af traktaterne.

D. Kommissionen.

1. Kommissionens opgave.

I medfør af traktaten udøver Kommissionen stor indflydelse på fastlæggelsen af den fælles politik ved hjælp af de forslag, den forelægger Rådet. Den skal udføre denne opgave uden reservation, og regelmæssigt foreholde Rådet dets ansvar.

Men dens virksomhed må ikke begrænses til denne fremlæggelse af forslag. Den må igen have en bevægelsesfrihed inden for rammerne af den i fællesskab fastlagte politik, således at den kan anvende sin egen dynamik til virkeliggørelsen af Den europæiske Union. Denne bevægelsesfrihed er kommet bedst til udtryk i de beføjelser, der blev givet Den Høje Myndighed i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab. Vi må bygge på dette eksempel.

Jeg foreslår, at:

- der ved gennemførelsen og forvaltningen af den fælles politik på fællesskabsområdet i stigende grad gøres anvendelse af traktatens artikel 155, som hjemler mulighed for at tildele Kommissionen beføjelser;
- Det europæiske Råd pålægger Kommissionen og Rådet at udarbejde en rapport over de tilfælde, hvor denne bestemmelse kan finde anvendelse nu eller i nær fremtid.

2. Kommissionens sammenhæng.

For at give Kommissionen for De europæiske Fællesskaber mere myndighed og sammenhæng foreslår jeg, at traktaterne ændres med henblik på følgende:

- a) formanden for Kommissionen udnævnes af Det europæiske Råd;
- b) den udnævnte formand fremstiller sig for Parlamentet for at afgive en erklæring og for at få sin udnævnelse bekræftet ved en afstemning;
- c) formanden for Kommissionen udpeger i samråd med Rådet sine kolleger under hensyntagen til den nationale fordelingsnøgle.

Indtil denne traktatændring kan finde sted, foreslår jeg, med hensyn til nedsættelsen af den Kommission, der skal begynde sit arbejde den 1. januar 1977, at formanden udpeges af Det europæiske Råd på dets andet møde i 1976, at han fremstiller sig for Parlamentet, og at han sammen med medlemsstaterne deltager i forberedelsen af det rådsmøde, der skal udpege de øvrige medlemmer af Kommissionen.

E. Domstolen.

I sin udtalelse om Den europæiske Union har Domstolen understreget, at Fællesskabet er en "retsstat", og at denne egenskab må bevares i Unionen. Dette er et væsentligt element i legitimiteten i vort forehavende, som får mig til at fremlægge følgende overvejelser:

- a) På de nye områder, som skal omfattes af Unionen, skal Domstolen have samme beføjelser, som den har nu, for at den kan fortolke unionsretten, annullere institutionernes retsakter, når de ikke er i overensstemmelse med traktaterne, og udtale sig om staternes forsømmelser;
- b) også privatpersoner skal have ret til at indbringe en klage direkte for Domstolen i tilfælde af, at en af Unionens institutioner foretager sig noget, som skader deres fundamentale rettigheder;
- c) så snart Den europæiske Union har fået sin egen dynamik, bør det undersøges, om Fællesskabets nuværende retssystem kan forbedres eller udvides; Domstolen er fremkommet med forslag i den retning.

F. De fælles organer.

1. I kapitel III i denne rapport har jeg beskrevet den udvikling, der bør gives aktiviteterne i Det stående Udvalg for Beskæftigelse. Denne udvikling inødekommer ønsket om i Unionens institutioner at indføre de samråds- og medbestemmelsesregler, som vi kender i alle vore medlemsstater.
2. Det økonomiske og sociale Udvalg, hvis sammensætning er anderledes, skal fortsætte sin virksomhed, der gør Fællesskabet betydelige tjenester ved at inddrage repræsentanter for de forskellige socio-økonomiske grupper i udarbejdelsen af Fællesskabets politik. Det skal høres regelmæssigt om udviklingen af den økonomiske og sociale politik, forbrugerbeskyttelsen og fjernelsen af de tekniske hindringer for samhandelen.
3. Den vigtige rolle, som De faste repræsentanternes Komité spiller ved Fællesskabets beslutningsproces, skal anerkendes officielt inden for Den europæiske Union. Jeg foreslår, at, såfremt der i COREPER viser sig enighed mellem medlemsstaterne og Kommissionen om en afgørelse, der skal træffes, kan denne afgørelse træffes i denne komité efter bemyndigelse fra Rådet. I dag sendes disse afgørelser til det førstkommande rådsmøde, som vedtager dem uden forhandling (i form af "A-punkter"). Denne fremgangsmåde vidner om en juridisk formalisme, som vi ikke har brug for.

De faste repræsentanter skal inddrages effektivt i arbejdet med at udforme en holdning til europæisk politik i deres hjemland for derved at skabe den uundværlige forbindelse mellem dannelsen af nationale synspunkter og den fælles beslutningsproces.

4. Det politiske Udvalg har bevist sin effektivitet under forberedelsen af ministrenes diplomatiske forhandlinger. Oprettelsen af ét enkelt beslutningscenter i Rådet må ikke medføre nogen ændring i udvalgets beføjelser eller sammensætning.

Jeg konstaterer imidlertid, at den pragmatiske udvikling af organerne for politisk samarbejde er blevet valgt hovedsagelig for at kunne nå frem til at indtage fælles standpunkter med hensyn til de øjeblikkelige problemer. Med de midler, vi har til rådighed, er vi bedre i stand til at reagere end til at handle. For at kunne tilpasse sig en situation, hvor fællesaktioner bliver hyppige på det udenrigspolitiske område, skal udenrigsministrene drage omsorg for at komplettere det bestående apparat.

5. Den europæiske opbygning skal tage hensyn til den almindelige tendens til administrativ decentralisering, som findes i alle vore lande. Unionens institutioner skal sørge for, at der efter behov oprettes særlige, udøvende organer til at udføre bestemte opgaver. Disse fælles organer skal have en smidig status, som under institutionernes tilsyn muliggør en personlig og ansvarlig forvaltning.

G. Delegering af de udøvende beføjelser.

Det institutionelle systems effektivitet afhænger ikke kun af de beføjelser, som institutionerne har fået tildelt, men også af den måde, hvorpå de udøver dem.

I denne forbindelse findes der et princip, som jeg mener er af væsentlig betydning for virkeliggørelsen af Den europæiske Union: delegering af de udøvende beføjelser. Denne delegering bør blive den almindelige regel, såfremt man vil udvikle den effektivitet, som er uundværlig for det institutionelle system. Den er på én gang det nødvendige middel for vor fælles aktion og det ydre tegn på vor solidaritet.

Med hensyn til delegeringsprincippet foreslår jeg, at følgende retningslinjer lægges til grund:

- a) enhver politik, som fastlægges i fællesskab, skal normalt iværksættes af et organ eller en person, som er bemyndiget dertil;
- b) som følge heraf skal der samtidig med enhver afgørelse i disse tilfælde udpeges et udøvende organ;
- c) dette udøvende organ får inden for rammerne af en fælles politik den handlefrihed, der er nødvendig til at udføre dets opgave effektivt.

Anvendelsen af delegeringen gælder først og fremmest Rådet. Da antallet af fælles opgaver vokser, skal Rådet af hensyn til effektiviteten koncentrere sig om sin opgave med at træffe afgørelser og vedtage følgende bestemmelser:

- a) i fællesskabsanliggender,
 - anvende traktatens artikel 155, som nævnt i ovenstående punkt C;
 - delegere en del af sine beføjelser til COREPER, som anført i ovenstående punkt F;

- b) i anliggender, som ikke henhører under Fællesskabet,
 - delegere reelle beføjelser, som rækker videre end en almindelig ordførers opgave, med hensyn til den daglige anvendelse af den i fællesskab fastsatte politik;
 - med dette formål for øje tillægge formandskvervet en større betydning;
 - såfremt omstændighederne kræver det, anvende starterne og deres diplomatiske apparat som Unionens befuldmægtigede;
 - i vidt omfang anvende det institutionelle fællesskabsapparat, som Europa har tilvejebragt.

Forskellen mellem det, der sorterer under Fællesskabets område, og det, der ikke henhører herunder, kan ikke opretholdes fuldt ud på gennemførelsesstadiet, lige så lidt som det kan ske på beslutningsstadiet.

Takket vare eksistensen af ét enkelt beslutningscenter, som ved gennemførelsen af beslutningerne støtter sig til delegeringsprincippet, vil vor politiske vilje under hensyntagen til bestemmelserne i traktaterne bedst muligt kunne anvende de til rådighed stående udøvende organer og give vor optræden den smidighed, der er nødvendig for at klare komplicerede situationer.

KONKLUSION:

Den kvalitative ændring, som er knyttet til oprettelsen af Den europæiske Union, og som er fremhævet i hvert af denne rapport's kapitler, findes på det institutionelle område. Den forudsætter ingen voldsom ændring af den bestående, institutionelle ramme, men en styrkelse af dens myndighed, effektivitet, legitimitet og sammenhæng.

Adskillige foranstaltninger, som er ved at blive gennemført inden for Fællesskabets rammer, går allerede i den retning, navnlig valget af Parlamentet ved direkte valgret og forbedringen af systemet med egne indtægter, som skal træde i kraft inden 1980. I betragtning af, at disse foranstaltninger allerede er vedtaget, har jeg ikke fundet det hensigtsmæssigt at behandle dem her. Jeg vil dog gerne understrege omfanget og nødvendigheden af dem.

Udvidelsen af den rolle, som tillægges Det europæiske Råd og Parlamentet, generaliseringen af flertalsafgørelser og samordningen af Rådets virksomhed, forøgelsen af Kommissionens indflydelse og sammenhæng samt delegeringen af udøvende beføjelser er væsentlige foranstaltninger, som uopholdeligt skal træffes for at sætte Den europæiske Union i gang.

Men i den sidste ende vil institutionerne have samme værdi som den ånd, der besjæler dem. Det er den i denne rapports første kapitel omtalte politiske enighed i vore stater, der skal blæse nyt liv i Fællesskabets institutioner. Det er overbevisningen om, at Unionen er levedygtig og nødvendig, der gør det muligt at overvinde interessekonflikter og meningsforskelle. Det er viljen til at virkeliggøre denne Union, der får os til at give Fællesskabets institutioner de fornødne beføjelser. Uden denne politiske entusiasme vil Unionens institutioner altid mangle sjæl og kraft.

Kapitel VI. SAMLET KONKLUSION

I denne rapport har jeg forsøgt at give et samlet overblik over Den europæiske Union og de midler, som er nødvendige for dens virkeliggørelse. De konklusioner, som jeg når frem til, er angivet i de foregående kapitler.

Vore regeringers og de europæiske institutioners hverv består i:

- først at skabe politisk enighed om Unionens mål og karakter i en form, som opfylder vore folks inderlige forhåbninger;
- derefter at bestemme konsekvenserne af dette valg inden for Unionens forskellige indre og ydre aktivitetsområder;
- ved konkrete foranstaltninger på hvert af disse områder at igangsætte den dynamiske proces, som skal virkeliggøre Unionen under forudsætninger, som på ny forlener det europæiske forehavende med troværdighed;
- at styrke institutionerne for at sætte dem i stand til at bestride de hverv, som venter dem.

De fremskridt, som opnås på dette grundlag, vil gradvis ændre arten og intensiteten af forbindelserne mellem vore stater. Det må forudses, at andre demokratiske europæiske stater vil ønske at tilslutte sig dette forehavende. Det vil stå dem åbent, dersom de accepterer Den europæiske Unions idé og målsætning og de bånd, som hidrører fra dens gradvise opbygning.

De nye tiltrædelser må ikke sænke Unionens udvikling eller bringe den i fare.

Virkeliggørelsen af Den europæiske Union er givetvis ikke let; og dog er den væsentlig og fortjener en indsats fra alle.

I de sidste tredive år er vore medlemsstaters vægt og indflydelse i verden blevet stadig mindre. Parallelt hermed er de nationale regerings indflydelse og de faktorer, som bestemmer vort samfunds fremtid, stedse blevet indskrænket. Såvel internt som eksternt er medlemsstaternes handlefrihed formindsket. De prøver at opretholde en ligevægt over for indre og ydre påvirkninger og forhold, som de ikke selv kan kontrollere. Faren er stor ved denne afmægtighedens dobbelte spiral, som fører fra svaghed til afhængighed, hvilket i sig selv vil kunne føre til yderligere indrømmelser.

Den europæiske opbygning er det eneste fuldstændige svar på denne udfordring affødt umiddelbart af vore folks vilje og personificeret gennem det virke, som Europas fædre har udøvet. Denne opbygning alene går til roden af problemerne, fordi den på én gang dækker politik og økonomi, vor position i verden vore interne strukturer. Den alene prøver at genfinde en del af den kontrol og den magt, som glider os af hænde, og således at sætte os i stand til selv at opbygge det samfund, i hvilket vi ønsker at leve.

Fællesskabet var den første etape i dette historiske forehavende. Den europæiske Union, som udstrækker vor fælles handling til nye områder, og som klarere lader den underliggende samfundsskitse komme til syne, er den næste etape. Sådant skal Unionen forstås og virkeliggøres.

På et tidspunkt, hvor arbejdsløshed og inflation hærger i alle vore lande, hvor enhver foruroliges over vore økonomiske og politiske strukturer, og hvor Europas velstand klart afhænger af faktorer, som unddrager sig vor kontrol, kan den europæiske opbygning ikke lade nogen ligegyldig. Enhver af os må deltage i den fælles indsats, for at vi sammen kan genvinde en tilstrækkelig indflydelse på økonomien og pengevesenet til at sikre en ordnet vækst, for at vi sammen kan opbygge et mere retfærdigt samfund under hensyntagen til vore fælles værdier, og for at vi kan give vor holdning til kende over for omverdenen med den styrke, som Unionen giver. Deraf afhænger, når alt kommer til alt, vor og vore børns fremtidige livsform.